

Kommunistisk Parti

5. kongres

**Styrk kommunisterne
Socialisme er fremtiden**

**Landsledelsens
skriftlige beretning**

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Side 3: Indledning

Side 4: En verden i opbrud

Side 14: Monopolernes og ulighedens Danmark

Side 18: Arbejderklassens kamp idag

Side 24: Velfærd under afvikling

Side 28: Kampen mod EU og NATO

Side 34: Kommunistisk Partis arbejde og udvikling i kongresperioden

Side 46: Bilag

INDLEDNING

Gode kammerater.

Siden Kommunistisk Partis 4. kongres i 2014 er der sket dramatiske forandringer, både i den internationale situation og i klassekampen i Danmark.

Spændingerne og modsætningerne i verden er vokset. Centraliseringen af kapitalen har antaget nye højder. En uhyre rigdom for de få og en uhyre fattigdom for de mange. Kapitalismens strukturelle krise er blevet værre, og dens modsætninger skærpes på alle fronter.

I USA har Trump-fløjen af monopolkapitalen grebet magten og drejer det politiske liv og samfundsudviklingen langt mod højre. I Europa er socialdemokratiske partier i flere lande i frit fald, og i mangel på alternativer til venstre puster højrekræfterne sig op på den generelle utryghed og frygt for morgendagen, der breder sig i arbejderklassen.

Briternes ja til at forlade EU har rystet Den Europæiske Union, der søger udveje i endnu mere centralisering og derved skærper kampen om det nationale spørgsmål og den nationale selvbestemmelsesret.

Verden er præget af permanente krige og konflikter. I Europa opbygges der nye fjendebilleder mod øst. Kapitalen er i offensiven.

Herhjemme er magthaverne i fuld gang med at afvikle den kollektive velfærd. Maskerne i det sociale sikkerhedsnet bliver større og større, og flere og flere falder igennem.

Uligheden i det danske samfund eksploderer. Utryghed og frustration breder sig i arbejderklassen, som mere end nogen andre har betalt en dyr pris for kapitalismens krise. Det politiske klima er forpestet og forrået. Antikommunismen når nye

højder, og højrekræfterne føler sig så meget ovenpå, at de kan angribe alt og alle til venstre for det yderste højre.

Udviklingen er i stor stil blevet accelereret af Socialdemokratiet, der skridt for skridt har fjernet sig fra arbejderklassen og fagbevægelsen. Som loyal tilhænger af "den nødvendige politik" er partiet godt i gang med at udslette sig selv som et arbejderparti.

I den situation er Kommunistisk Parti en vedholdende stemme for en revolutionær udvej, for at aktivere og mobilisere til kamp, så styrkeforholdet igen kan tippe over til arbejderklassens fordel.

Partiet står nu over for sin 5. kongres i februar 2018. Her vil det gøre en samlet status over udviklingen de sidste tre år. Kongressen har fokus på at sammenfatte udviklingerne siden sidste kongres i 2014 og stille skarpt på de udfordringer, de stiller for vores parti og bevægelse i dag.

Med dette dokument fremlægger landsledelsen sin skriftlige beretning til diskussion i partiets afdelinger.

Den opdaterer og sammenfatter partiets analyser igennem kongresperioden. Den sammenfatter hovedelementerne i partiets arbejde i kongresperioden med afsæt i de beslutninger, der blev truffet på partiets 4. kongres, herunder vores bestræbelser på at samle de danske kommunister i ét parti.

På selve kongressen den 23.-25. februar 2018 vil den skriftlige beretning blive suppleret med en kortere mundtlig beretning, som først og fremmest vil fokusere på de udfordringer, som partiet vil stå overfor i de kommende år. Herefter vil beretningen i sin helhed blive sat til diskussion på kongressen.

Briternes ja til at forlade EU har rystet Den Europæiske Union, der søger udveje i endnu mere centralisering og derved skærper kampen om det nationale spørgsmål og den nationale selvbestemmelsesret.

EN VERDEN I OPBRUD

I denne kongresperiode er spændingerne og modsætningerne i verden vokset i et højt tempo. Centraliseringen af kapitalen har antaget nye højder. En uhyre rigdom til de få og en uhyre fattigdom til de mange.

Kapitalismens strukturelle krise er uddybet og forværret voldsomt. Dens iboende modsætninger skærpes på alle fronter. Flere af de love, der regulerer kapitalismen under dens højeste stadium, imperialismen, træder så tydeligt frem for vore øjne, at det knap er til at forstå:

- Profitratens faldende tendens og finansialiseringen af økonomien, der overfører kapital fra produktion til spekulation.
- Tendensen til stagnation, som afspejles i de faldende vækstrater i de kapitalistiske stater gennem flere årtier.
- Centraliseringen af kapitalen.
- Loven om den ujævne udvikling har skærpet modsætningerne mellem de imperialistiske stormagter, hvor nogle er på vej op og andre på vej ned i det imperialistiske hierarki. Ligeledes er modsætningerne mellem center og periferi skærpet.
- Den relative og absolutte forarmelse af arbejderklassen gennem politikker, der nedsætter lønnen ved hjælp af arbejdskraftens frie bevægelighed for at opnå global lavtløns-kapitalisme.
- Kapitalismens snyltende, rådnende og kriminelle karakter.

Imperialismens skærpede modsætninger

Den ujævne kapitalistiske udvikling betyder, at den økonomiske magt over tid skifter. Landene søger at

tilkæmpe sig en magt, der afspejler og kan fremme landets monopolers økonomiske interesser.

USA er stadig verdens stærkeste, farligste og mest aggressive imperialistiske magt. USA har stadig førstepladsen, hvad angår størrelsen af nationalproduktet. Men her står Kina til at overhale USA inden for en ganske kort tidshorisont.

USA's transnationale selskaber spiller en central rolle over hele kloden. Men USA er også et land med omfattende økonomiske problemer, som hænger sammen med den lave hjemlige opsparing og dårlige konkurrenceevne, de svindende energiresurser og de store underskud på handels- og betalingsbalancen. Som resultat heraf har USA i dag verdens største udlandsgæld, som frem for alt er finansieret af Kina og Japan. Japan er i dag den største indehaver af USA's statsobligationer.

Den svækkede økonomi og de strukturelle problemer har gjort USA mere aggressiv. Den transnationale amerikanske monopolkapitals ledende kredse er fast besluttet på at bevare det snyltende samfundssystem og lade andre betale gildet.

Valget af Donald Trump under sloganet om at gøre "America Great Again" med America First-strategien ændrer ikke ved den situation. Det udtrykker blot en ændring i fokus for den amerikanske imperialismes aggressivitet. Trump har erklæret åben "krig" mod Kina - handelsmæssigt og økonomisk og med militære advarsler i forhold til Det Sydkinesiske Hav.

Det er endnu ikke til at vide, i hvor høj grad USA faktisk tør gennemføre konkrete handelssanktioner mod Kina, idet de to lande er uhyre indbyrdes afhængige, og USA vil blive

 USA er stadig verdens stærkeste, farligste og mest aggressive imperialistiske magt.

særdeles hårdt ramt, når Kina svarer igen.

USA udfordres af Kina, Rusland, Japan og EU (især Tyskland). De seneste 30 år er Kina vokset frem som et kapitalistisk land med en enorm økonomisk vækst, og Kina søger en global magt og indflydelse, som modsvarer landets økonomiske størrelse.

Selvom den globale krise fra 2008 først slog igennem i Kina fra omkring 2012, og dets vækst er faldet til cirka det halve, er det stadig en vækst, der er næsten fire gange så høj som i EU og USA.

Kina har udviklet en strategisk plan for handel, investeringer og udvikling ved at bygge en række såkaldte Silkeveje til lands og til vands fra Kina gennem Eurasien til Europa. I januar 2017 åbnedes som et led i dette nye økonomiske bælte en godstogsroute fra Kina til London. Der opbygges ligeledes nye sideveje til Silkevejene. Blandt andet Tyskland udviser interesse for øget handel med Kina som et resultat af Tysklands forværrede forhold til USA.

Rusland er også en økonomi på vej frem. Rusland er alene i kraft af sit store atomarsenal en verdensmagt. Det har samtidig enorme naturressurser og muligheder og kan med tiden udvikle sig til en virkelig rival til USA, der gør alt for at omringe og stække det.

Rusland har formået at finde nye veje i forhold til industri og landbrug på trods af den vestlige imperialismes sanktioner og har i dag et øget samarbejde med Kina.

Indien er et kæmpe land med verdens største befolkning. Ligesom Kina har det de seneste år undergået en rivende udvikling. Indien er en lokal stormagt med egne atomvåben og har på længere sigt mulighed for at udvikle sig til en egentlig verdensmagt.

Disse økonomier på vej frem indgår sammen med Brasilien og Sydafrika i BRICS, en alliance for at varetage de økonomiske interesser for de fem landes storkapital. Alliancen er blevet en af de store spillere i den inter-imperialistiske rivalisering.

Der foregår en kamp mod den hegemoniske rolle, som den amerikanske dollar har som reserve og universel handelsvaluta, og som USA i stort omfang har udnyttet til at opnå økonomiske fordele til sig selv. Der indgås valutaaftaler, først og fremmest med Kina, og der er et stigende krav om at reformere det internationale monetære system. I det omfang, det lykkes at gøre op med US-dollarens rolle som universel handelsvaluta, vil dette naturligvis svække USA-imperialismen.

I oktober 2016 anerkendte Den internationale Valutafond (IMF) den kinesiske valuta som den femte af de valutaer, der benyttes ved de særlige internationale valutatransaktioner, der kaldes Special Drawing Rights SDR (en regneenhed, der benyttes af Den Internationale Valutafond). Dermed går SDR fra fire til fem valutaer: Før var der dollar, euro, pund og yen. Siden da har Kina med sin valuta yuan renminbi vundet 11 procent af "valuta-markedet".

I marts 2017 åbnede Industrial and Commercial Bank of China (IBIC) en bank i Moskva for handel med yuan renminbi. Det betyder, at Rusland og Kina dropper dollaren i deres samhandel, ligesom de sælger ud af deres dollarobligationer og investerer i guld i stedet. Og Kina planlægger en ny standard af oliekontrakter, som skal prissættes i yuan renminbi og være konvertibel til guld.

I september 2017 har Venezuela valgt at handle olie med yuan renminbi. Det er et opgør med "petrodollaren", altså en ende på at al oliehandel siden oliekrisen i 1973 er foregået med dollars.

De seneste 30 år er Kina vokset frem som et kapitalistisk land med en enorm økonomisk vækst,

På vej mod en multipolær verden

Som udtryk for forskydningerne og modsætningerne i imperialismen er der en bevægelse i gang fra unipolaritet til en multipolær verden med flere små og store centre. Det bekræfter den leninistiske tese om landenes ujævne udvikling under imperialismens betingelser.

Tendensen i retning af en multipolær verden bidrager på denne måde til at svække den amerikanske imperialisme og giver de forskellige lande bedre muligheder for at slå ind på en selvstændig udviklingsvej. Som sådan kan tendensen mod en multipolær verden være gunstig.

De revolutionære og progressive kræfter må til enhver tid forsøge at udnytte de modsætninger, som opstår mellem de forskellige imperialistiske magter indbyrdes og mellem disse og de andre poler i nutidens verden. Men det kan aldrig være deres opgave at medvirke til, at der opbygges nye imperialistiske centre såsom EU, eller til at det lokale kapitalistiske storborgerskab styrkes som for eksempel i Rusland.

En multipolær verden er ikke en verden med fred og social udvikling, men fortsat en imperialistisk verden. Og USA-imperialismens vej ned ad den globale økonomiske rangstige gør den kun mere aggressiv end tidligere. Det er en desperado, der kæmper for at bevare sin magt. Et svækket USA og et opbrud i de interimperialistiske modsætninger kan give nye muligheder for arbejderklassen og folkene, hvis disse modsætninger udnyttes. Men arbejderklassen skal ikke gøres til halehæng for hverken den ene eller den anden imperialistiske stormagt.

NATO og imperialismen

NATO spiller en helt særlig rolle. Organisationens reelle formål gemmer sig bag et slør af pæne ord om fri-

hed, demokrati, terrorbekæmpelse, fred og forsvar.

Oprindeligt hed det, at NATO skulle beskytte den såkaldt frie verden mod Sovjetunionen og kommunismen. Årtierne efter Sovjetunionens sammenbrud har imidlertid gjort det klart, at NATO's mission rækker langt videre. Stik imod de løfter, som blev givet tilbage i 1990'erne, har NATO udvidet helt op til Ruslands grænser.

Integrationen af nye medlemslande har i sig selv været en kæmpe forretning for den vestlige og især amerikanske våbenindustri. Men nok så vigtigt har det været at åbne nye markeder for den vestlige stor-kapitals ustandselige profitjagt.

Landenes imperialistiske monopoler investerer hundreder og tusinder af milliarder kroner internationalt, altså i andre lande end der, hvor virksomheden har sit hovedsæde. Det er et markant kendetegn ved imperialismen. De omdiskuterede investerings- og frihandelsaftaler som TTIP, CETA og TPP er på samme tid udtryk for denne vækst og vil, hvis de bliver sat i værk, markant øge den.

USA har lederskabet i NATO, og USA presser hårdt på for at udvide og opruste NATO som et globalt militær, hvor den øverstkommanderende sidder i Washington, hvorfor NATO først og fremmest varetager den amerikanske monopolkapitals interesser.

Der bliver lagt et betydeligt pres på de øvrige medlemslande for at få dem til at opfylde NATO's målsætning om, at alle medlemslande skal bruge to procent af bruttonationalproduktet på militæret. Foreløbig er det kun en håndfuld lande, der lever op til dette krav.

Det amerikanske pres ser imidlertid ud til at virke, idet der gives mange

En multipolær verden er ikke en verden med fred og social udvikling, men fortsat en imperialistisk verden.

forsikringer fra eksempelvis Angela Merkel og Lars Løkke Rasmussen om, at de agter at leve op til to-procents-kravet. Spekulationerne om, at Trump ville vende NATO ryggen, og det billede, der tegnes i de borgerlige medier af et NATO på grænsen til opløsning, har altså ikke hold i virkeligheden. Tværtimod - NATO opruster.

Oprustningen i NATO er et varsel om, at USA og de europæiske stormagter er klar til fortsat og i øget omfang at bruge militære midler til at sikre deres økonomiske interesser. NATO-landene bruger i dag mellem én og fire procent af deres bruttonationalprodukt på militær.

I faktiske tal bruger USA 600 milliarder dollars på militæret. Øvrige NATO-lande tilsammen bruger omkring 250 milliarder dollars. Rusland bruger 70 milliarder dollars og Kina 200 milliarder dollars. Ifølge NATO-tal står USA for 40 procent af verdens militære udgifter, øvrige NATO-lande står for 16 procent, Kina for ti procent og Rusland for fem procent.

Nogle af de grundlæggende træk ved NATO's gældende strategi er afskrækkelse (deterrence) og krisehåndtering (crisis management). Afskrækkelsen finder sted hele tiden, og den mest velkendte form er de mange store militærøvelser, som NATO og dets samarbejdslande gennemfører, ofte ganske tæt på eksempelvis Ruslands, Kinas og Nordkoreas grænser.

Sideløbende hermed fylder NATO-ledernes hykleriske klageråb mediefolderne, hver gang Nordkorea afprøver en raket, eller Rusland gennemfører lignende militære øvelser.

Afskrækkelsen bygger på såvel konventionelle som atomare våben. Netop atomvåben har altid været et kerneelement i NATO's strategi, og med atommagterne USA, Stor-

britannien og Frankrig er alliancen klart den største atommagt. Ligesom det har været tilfældet med NATO's globale krigsførelse igennem de seneste årtier, bakker den danske regering også op om NATO's atomstrategi, som blandt andet omfatter en såkaldt first use-politik.

Det blev også understreget i forbindelse med FN's vedtagelse af et forbud mod atomvåben, hvor 122 af verdens lande stemte for et sådant forbud. Verdens ni atommagter og NATO-landene, herunder Danmark, bojkottede afstemningen. Som eneste undtagelse deltog den hollandske regering og stemte imod, fordi det hollandske parlament havde pålagt den at stemme.

Der er derfor et akut behov for at styrke den folkelige kamp mod atomvåben, også i Danmark.

Ligesom afskrækkelsesstrategien udføres krisehåndtering i praksis ved hjælp af et globalt net af militærbaser- og installationer, hvilket betyder, at USA og NATO i løbet af ganske kort tid er i stand til at sætte militær ind over hele kloden. NATO's hovedmodstandere, Rusland og Kina, er således omringet af sådanne militærbaser, hvoraf flere af dem er bevæbnet med atomvåben.

EU og det imperialistiske system

Hele tanken bag EU har fra starten været at opbygge en europæisk supermagt, som politisk, økonomisk og militært kunne varetage den europæiske monopolkapitals interesser på den globale scene - i samarbejde med, men også i modsætning til USA.

I dette spil har de tre store medlemslande Tyskland, Frankrig og Storbritannien spillet forskellige roller.

Frankrig og Tyskland har udgjort en central akse i EU i forhold til at udvikle Unionen til en økonomisk, politisk og militær europæisk super-

Oprustningen i NATO er et varsel om, at USA og de europæiske stormagter er klar til fortsat og i øget omfang at bruge militære midler til at sikre deres økonomiske interesser. NATO-landene bruger i dag mellem én og fire procent af deres bruttonationalprodukt på militær.

magt, som kan spille en selvstændig rolle globalt, uafhængigt af USA. Bag sig har de haft den gamle kerne af de oprindelige EU-lande.

Det afspejlede sig blandt andet under Irak-krigen, hvor Frankrig og Tyskland ikke deltog, og i de fransk-tyske bestræbelser på at opbygge en selvstændig EU-hær.

Efter at Angela Merkel blev kansler i Tyskland i 2005, og Nicolas Sarkozy indtog Elyseepalæet i 2007, har de to lande dog i højere grad fulgt USA's linje. Det er eksempelvis tilfældet under den nuværende konfrontationskurs mod Rusland, hvilket har skadet begge landes økonomiske interesser, samt i krigen i Libyen og Syrien.

Storbritannien har derimod repræsenteret USA's interesser i EU, hvilket blandt andet er blevet demonstreret ved landets modstand mod at opbygge et selvstændigt EU-militær parallelt med NATO.

Desuden har de baltiske lande og ikke mindst Polen varetaget USA's interesser i EU, siden de blev medlemmer i 2004. Også de øvrige øst-europæiske lande har varetaget USA's interesser i EU.

Danmark har traditionelt støttet begge fløje i EU. På den ene side har skiftende danske regeringer støttet unionsudviklingen hen imod EU-staten. På den anden side har Danmark samtidig støttet den britiske linje i spørgsmålet om at lægge EU-militæret under NATO og dermed USA.

Med brexit og britisk udtræden af EU vil USA miste en af sine centrale væbnere i EU. USA har dog stadig Polen og andre østeuropæiske lande til at varetage sine interesser, men stræber også efter en mere offensiv støtte fra vesteuropæiske allierede.

Den rolle ønsker USA at pålægge Danmark og de øvrige nordiske lan-

de, fremgik det af et møde mellem de nordiske statsministre og USA's forhenværende præsident Barack Obama i maj 2016.

Med Donald Trump i Det Hvide Hus er denne kurs ikke ændret. Danmark har en særlig position i USA's magtspil, fordi Danmark er det eneste land, der både er medlem af EU og NATO, uagtet Danmarks forbehold for EU's militære samarbejde. På mødet i maj 2016 lovede de nordiske lande blandt andet at øge de militære investeringer, og de forpligtede sig til at "styrke international sikkerhed og adressere globale spørgsmål ud over Europa".

Til gengæld styrker brexit Tysklands økonomiske og politiske magt i EU, mens Frankrigs magt er relativt svækket på grund af landets svækkede økonomi.

Brexit har pustet nyt liv i den fransk-tyske akse og har desuden ført Tyskland, Frankrig og Italien tættere på hinanden i forhold til at benytte britisk udtræden af EU til at styrke unionsopbygningen, især blandt eurolandene. Frankrig og Tyskland diskuterer, hvordan man kan styrke det militære samarbejde, og også Italien taler om at styrke sikkerhedssamarbejdet.

Umiddelbart efter brexit-afstemningen udsendte de franske og tyske arbejdsgivere en fælles udtalelse, hvori de opfordrer Frankrigs og Tysklands regeringer til at "booste det europæiske samarbejde udenrigs- og sikkerhedspolitisk, især kampen mod terrorisme", ligesom de opfordrede til "omgående, troværdige og synlige tiltag for at styrke ledelsen" af euroområdet.

De tilbageværende 27 EU-lande er fra 2004 til 2015 blevet relativt svækket på det økonomiske område, både på grund af den dybe krise, der brød ud i 2008, men også af den økonomiske udvikling i Kina og andre lande:

Brexit har pustet nyt liv i den fransk-tyske akse og har desuden ført Tyskland, Frankrig og Italien tættere på hinanden i forhold til at benytte britisk udtræden af EU til at styrke unionsopbygningen, især blandt eurolandene.

Ifølge EU-kommissionens egne tal tegnede de 27 EU-lande sig i 2004 for 26 procent af verdens bruttonationalprodukt. Det var faldet til 22 procent i 2015. Og i 2030 forventer EU, at andelen vil falde til under 20 procent.

Også USA's, Japans og Storbritanniens andel af verdens bruttonationalprodukt er faldet i samme periode, mens Kinas er steget fra fem til 15 procent, viser tal fra EU's hvidbog om Europas Fremtid fra maj 2017.

Indførelsen af euroen var og er først og fremmest de store monopulers projekt, et ønske om at skabe en global valuta som modvægt til dollarens dominerende stilling i verden. Ligesom den amerikanske dollar, pundet og den japanske yen er euroens stilling globalt imidlertid blevet udfordret af den kinesiske valuta. I 2015 sad euroen på 33 procent af valutamarkedet. To år senere er det faldet til 30 procent.

Til sammenligning er dollaren faldet fra 48 procent af valutamarkedet i 2015 til 43 procent i 2017. Det britiske pund er faldet fra 12 procent til otte procent i samme periode, viser tal fra Den Internationale Valutafond (IMF).

Det er en del af baggrunden for, at Frankrig, Tyskland og Italien med EU-kommissionen i spidsen efter brexit-afstemningen lægger pres på for at styrke unionsopbygningen økonomisk og militært for at forsvare sine interesser globalt.

Brexit svækker på den ene side Unionens militære kapacitet. På den anden side har Storbritannien bekæmpet en militær opbygning af EU uden for NATO's rammer, og med brexit er det ud til, at den militære opbygning får mere luft under vingerne.

Lissabon-traktaten har for alvor sat den militære opbygning på dagsordenen i EU. Siden 2003 har EU udført omkring 37 såkaldte sikkerhedsmissioner, hvoraf flertallet har

fundet sted uden for EU.

EU-kommissionen arbejder nu konkret på at opdatere sin sikkerhedsstrategi samt at etablere et indre marked for militært isenkram og styrke den militære opbygning. Er det ikke muligt med alle 26 EU-lande (Danmark står udenfor), taler både udkastet til EU's nye sikkerhedsstrategi og andre kræfter om at udnytte Lissabon-traktatens muligheder for forstærket samarbejde.

Hovedmodsatningen mellem kapital og arbejde

Siden finanskrisen i 2008 er den neoliberale deregulering af arbejdsmarkedet eskaleret i hele Europa. Det har skabt en lavtlønskapitalisme, der truer med at rive tæppet væk under arbejderklassens livs- og arbejdsvilkår.

Især har EU udnyttet finanskrisen til at gennemtvinge reformer gennem henstillinger, direkte diktater (blandt andet i Sydeuropa og Irland) og indirekte gennem finanspagt og sixpack.

Udviklingen har haft en række elementer, der er gået igen i hele Europa:

- Foringelser af understøttelse til arbejdsløse.
- Deregulering af arbejdsmarkedet gennem en eksplosion i antallet af usikre ansættelser: Deltidsarbejde, midlertidige jobs, nul-timers kontrakter, vikarer, arme-ben og freelancejobs samt diverse former for indslusningsløn.
- En afmontering af overenskomster gennem reformer af lovgivningen i blandt andet Spanien, Portugal, Frankrig og Grækenland.
- Angreb på pensionsalderen.

Politikken er formuleret af storkapitalen og EU med Tyskland og Hartz-reformerne fra 2003-2005 som

Siden finanskrisen i 2008 er den neoliberale deregulering af arbejdsmarkedet eskaleret i hele Europa. Det har skabt en lavtlønskapitalisme, der truer med at rive tæppet væk under arbejderklassens livs- og arbejdsvilkår.

forbillede. Her gennemførtes reformerne sideløbende med en markant svækkelse af fagbevægelsens magt og den faglige organisering.

Mantraet er "det fleksible arbejdsmarked", og målet er lavere lønninger og færre rettigheder til arbejderklassen og lønmodtagere generelt.

I Danmark er hvert andet nye job et deltidsjob, og i Frankrig er 85 procent af alle nye jobs midlertidige. I Tyskland er over halvdelen af alle nye jobs lavtlønnede.

Selv i lande som Sverige og Finland arbejder hundredetusinder i såkaldte sms-jobs eller på nul-timers-kontrakter uden garanti for timer eller løn i morgen, i næste uge eller næste måned. Det rammer også – men lagt fra kun – unge.

Samtidig bruges ny teknologi som murbrækker til at indføre jobs uden rettigheder ad bagvejen via apps og websites som Uber og Happy Helper.

Udviklingen har sammen med den strukturelle økonomiske krise haft en sønderlemmende effekt. Ti procent af europæerne er i dag working poor, altså fattige, selv om de har et arbejde. Millioner af arbejdere, der tidligere havde organiserede jobs og kunne leve et liv i relativ tryghed, er endt i fattigdom og total usikkerhed. Uligheden er steget år for år.

I Tyskland er der i dag over 1100 food banks. I 1997 var der én. I Storbritannien er der over 400 food banks.

Udviklingen rammer både faglærte og ufaglærte arbejdere, ikke mindst i servicesektoren og på butiksområdet. Men dereguleringen finder også sted i industri og byggeri og blandt mellem- og højtuddannede.

I mange lande er arbejdsmarkedet opdelt i en del med mere eller mindre ordnede forhold i organiserede jobs, og en del præget af total mangel på rettigheder. Men udviklingen har

vist, at det såkaldt prekære arbejdsmarked kan ramme overalt.

Dereguleringen er i mange europæiske lande blevet ledsaget af en veritabel hetz mod arbejdsløse i takt med, at kapitalen krævede reformer, der i bogstaveligste forstand kunne sulte de arbejdsløse til at acceptere jobs til stadig lavere lønninger og med færre rettigheder. Den lavere understøttelse og de forringede sociale ydelser er blevet brugt til at banke bunden ud af lønudviklingen.

Sideløbende har EU-landene skåret ned på velfærd generelt, blandt andet på grund af pres fra EU's finanspolitiske bånd, hvilket igen har forstærket fattiggørelsen.

Udviklingen er et udtryk for det øjeblikkelige styrkeforhold i klassekampen, men også for en desperat kapital, der vil bruge alle midler for at holde profitten oppe – også selv om det er ødelæggende for samfundet. De lave lønninger og sparepolitikken har nemlig også betydet lav vækst.

Modsætningen mellem arbejde og kapital skærpes på globalt plan og ikke mindst i de gamle industrilande. Reallønnen falder i en række lande, og det hæmmer væksten, og gør det sværere at sælge de varer, der produceres, og opretholde den ønskede profit. Mange arbejdere har groft sagt ikke råd til at købe de varer, de selv producerer. Det betyder samtidig, at stadig flere penge kanaliseres over i den spekulative økonomi for at sikre profitten i stedet for at blive geninvesteret i produktion.

Udviklingen har været med til at underminere tilliden til det politiske system og skabt grobund for brexit og en række protestvalg i europæiske lande.

Imperialismen og det nationale spørgsmål

Trods imperialismens indbyrdes modsætninger samarbejder de im-

Udviklingen har været med til at underminere tilliden til det politiske system og skabt grobund for brexit og en række protestvalg i europæiske lande.

perialistiske magter om undertrykkelsen af verdens folk. Den vestlige imperialismen sætter alle kræfter ind på at understøtte monopolerne. Det betyder fjernelse af enhver barriere, der kan forhindre deres profit. Det drejer sig om:

- At sikre kapitalens, arbejdskraftens, varernes og tjenesteydelse-nes frie bevægelighed
- Tilegnelse af råstoffer og energi.
- Sikring af geopolitiske og militære interesser.

Uanset hvilken af de ovenstående motiver, der er drivkraften, så skydes det nationale spørgsmål frem i forreste række. Retten til national selvbestemmelse og forsvaret for demokratiske rettigheder er blevet et skærpet og afgørende spørgsmål for arbejderklassen og folkene i verden.

Monopolerne ønsker at regere frit over hele verden. Det er i det lys, at de såkaldte investerings- og handelsaftaler som TTIP, CETA og TPP skal ses. De er et udtryk for den stadig accelererende monopolisering. Kapitalismens behov for vækst og akkumulation og jagten på profit medfører, at store globale monopoler skal blive endnu større, smadre mindre konkurrenter og etablere et verdensmonopol. Det kræver, at alle nationale barrierer fjernes.

Det samme gælder for kapitalens umættelige behov for billig arbejdskraft, som sikres af arbejdskraftens frie bevægelighed. Importen af billig arbejdskraft gennem flygtninge og migranter er også en del af kapitalens vej frem mod lavtlønskapitalisme.

Mange steder på kloden føres krige i de store monopolars interesse for at vinde råstoffer, markeder og militære strategiske positioner. Den vestlige imperialismen har med USA i spidsen "balkaniseret" flere natio-

ner i strid med international ret - og uden hensyn til nationernes og folkenes ret til selvbestemmelse.

Den vestlige imperialismen intrigerer og manipulerer ved at destabilisere lovligt valgte regeringer. Det er sket med bølgen af de såkaldte farve-revolutioner og med iværksættelse af parlamentariske kup.

I Latinamerika er venstre-bølgen skridtvis afløst af en højrebølge og en genoprettelse af USA's stærke indflydelse i regionen. Finanskapitalen, nationale og internationale monopoler og nationale kapitalister, der frygter at miste deres ejendom, har i samarbejde med medier (som de samme monopoler ofte ejer) og politiske kræfter i Washington og hovedstæder i EU slået til mod nationale, sociale og progressive regeringer og genvundet magten i land efter land.

Den økonomiske krise, et systematisk undergravende arbejde fra medierne og en serie parlamentariske kup har de seneste år ført til nyliberale højreregeringer, der erklærer deres vilje til at genskabe et tæt samarbejde med USA og Europas tidligere kolonimagter. I Venezuela støttes de reaktionære kræfter, og Trump truer med invasion.

I EU sættes retten til national selvstændighed mere og mere ud af kraft. De nationale parlamenter har meget få beføjelser tilbage. De er underlagt de europæiske monopolars taktstok i form af en mere og mere snæver union.

Den ujævne udvikling har også gjort sig gældende i selve EU, hvor trojkaen (EU-kommissionen, Den Europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond) på vegne af storbankerne har opstillet krav til lande med gæld om at indfri deres gæld. Det har bragt Grækenland på fallittens rand, og hele landet sælges i stumper og stykker til storkapitalen.

Monopolerne ønsker at regere frit over hele verden. Det er i det lys, at de såkaldte investerings- og handelsaftaler som TTIP, CETA og TPP skal ses.

Ukraine er blevet stillet over for de samme krav og er på det nærmeste også ophørt med at være en nation. Dertil kommer intrigerne fra den vestlige imperialisme, der har understøttet, at der oprettes en fascistisk regering i Kiev for at understøtte fjendtlighederne over for Rusland.

EU-lederne og hjemlige politikere spreder den farlige illusion, at en stærkere union er et værn om de nationale interesser. Men det modsatte er tilfældet. Det er et angreb på den nationale selvbestemmelse og på arbejderklassens levevilkår.

Imperialismen og socialismen

Imperialismen er i offensiven. Socialismen er trængt tilbage. Det har betydet en svækkelse af den kommunistiske bevægelse. I dag er de kommunistiske partier med ganske få undtagelser reduceret til ganske små partier uden massebasis. Det gælder især i Europa. De kommunistiske partier, der står på revolutionære positioner, har meget svært ved at brænde igennem og fremstå som et alternativ.

Den kommunistiske bevægelse er splittet. I mange lande fortsætter atomiseringen af kommunisterne.

De gamle eurokommunistiske partier har forenet sig med den rødgrønne bølge og partierne omkring Fjerde Internationale. Og en ny venstresocialdemokratisk organisering er opstået med Europæisk Venstreparti. De har opnået en vis parlamentarisk gennemslagskraft.

En venstregående bevægelse er under udvikling, men opfanges i mange lande af partierne i Europæisk Venstreparti, sådan som det eksempelvis i Danmark er tilfældet med Enhedslisten. Ligeledes opstår der forskellige organisationer, der reagerer på krisen i de enkelte lande som Podemos i Spanien. Det er bevægelser, der er imod partipolitisk

organisering, og som ikke søger tilknytning til fagbevægelsen.

Denne venstrefløj har ingen appel til arbejderklassen, som den nærmest anser for at være bagstræberisk. Den fjerner sig fra et klassestandpunkt og appellerer i stedet til mellemlagenes småborgerlige venstrefløj med spørgsmål, der er underordnet klassespørgsmålet såsom diskrimination og identitetspolitik. Og den fungerer objektivt som støtte for imperialismen i den borgerlige humanismes navn.

Derfor er arbejderklassen i høj grad overladt til de ekstreme højrekræfter, som tager udgangspunkt i arbejderklassens sociale bekymringer, og som spiller det fremmedfjendske kort for at så splittelse.

Som Dansk Folkeparti har de øvrige europæiske højrepartier ligeledes held med at fremstå som EU-kritiske partier, der kræver retten til national selvbestemmelse, hvilket har fået den såkaldte venstrefløj til at gå i selvsving og tage afstand fra dette krav og kalde det nationalisme, protektionisme og tilsvarende uden forståelse for, at imperialismen spiller de kort, der er hensigtsmæssige for at svække arbejderklassens kamp.

Mange steder er det kapitalistiske parlamentariske system i krise. Arbejderklassen mister interessen, da den alligevel blot får mere af "det samme", uanset hvad den stemmer. Sådanne kriser vil skærpe klassekampen. Problemet er blot, hvem der udformer strategien for disse kampe.

I mange europæiske lande har parlamentarikerleden ramt de socialdemokratiske partier. Arbejderklassen vender ryggen til deres nyliberale politik. I Frankrig og Holland blev de socialdemokratiske partier så godt som eliminerede ved valgene i 2017. Og i Norge og Tyskland var der også markant tilbagegang.

Imperialismen er i offensiven. Socialismen er trængt tilbage. Det har betydet en svækkelse af den kommunistiske bevægelse.

De seneste valg i USA og Frankrig har bragt nye præsidenter til magten, som er ledende kadre direkte fra finanskapitalen, begge to kandidater, som ikke havde deres rod i politiske partier. I Frankrig var det den monopoliserede presse, der sikrede valgsejren for Macron, der har varslet skrappe nedskæringer over for den franske arbejderklasse, hvoraf store dele kvitterede ved at boykotte valget.

Den bulgarske kommunist Georgi Dimitrov definerede fascismen ved magten som "finanskapitalens mest reaktionære, mest chauvinistiske og mest imperialistiske elementers åbne terroristiske diktatur". Så langt har situationen endnu ikke udviklet sig, men krisen for det kapitalistiske system fortsætter, og vi befinder os i en periode, hvor fascismen forbedes.

På et tidspunkt kommer der en revolutionær situation, hvor de herskende ikke længere kan herske, og de beherskede ikke længere vil beherskes. Og da er det et spørgsmål om, hvem der har styrken og rodfæstet i arbejderklassen.

📷 Aage Christensen

“ På et tidspunkt kommer der en revolutionær situation, hvor de herskende ikke længere kan herske, og de beherskede ikke længere vil beherskes. Og da er det et spørgsmål om, hvem der har styrken og rodfæstet i arbejderklassen.

MONOPOLERNES OG ULIGHEDENS DANMARK

I en international sammenhæng er dansk storkapital lille og ikke udslagsgivende. Men storkapitalen, forstået som de udslagsgivende dele af dansk kapital, de store foretagender uden hvilke kapitalen ikke kunne reproducere sig selv og akkumulere, findes – og dens interesser dikterer vort lands udviklingsretning.

Kapitalens koncentration indebærer netop, at det er et fåtal af store selskaber som f.eks. A P Møller, Novo Nordisk og ISS, der har den bestemmende magt i den danske kapital.

Spørgsmålet "hvem bestemmer i Danmark" stilles ofte, og næsten lige så ofte gives der svar i retning af, at det gør direktører, fagforeningsledere, politikere, topembedsmænd, universitetsfolk, medier og tilsvarende, som er sammenspiste, kender hinanden på kryds og tværs og sammen styrer Danmark. Men der er brug for at grave dybere. For i sidste ende er det den økonomiske magt, ejerskabet til og kontrollen over produktion og produktionsforhold, der er den udslagsgivende magtfaktor.

En stærk overklasse

Her er sandheden, at overklassen – den gruppe, hvor hovedparten af landets milliardærer og multimillionærer findes – ejer eller kontrollerer de udslagsgivende sektorer i dansk økonomi.

Danmark har en stærk overklasse, der er koncentreret om et fåtal af familier. Den ejer og kontrollerer udslagsgivende dele af produktion, detailhandel, rederi- og bankvirksomhed. Det er et særtræk ved den danske storkapital, at den i større omfang end i mange andre lande er

familiebaseret. 75 procent af de 500 største danske virksomheder er i familieeje, ligesom det er tilfældet med en betragtelig del af de børsnoterede selskaber.

Kapitalfonde, især de udenlandske af slagsen, har imidlertid gjort sig mere og mere gældende siden 2006 og 2007. De kaster sig frådende over danske virksomheder, og efter nogle matte år er tempoet i deres opkøb nu højere end i de boomende år op til finanskrisen.

Ulighedens land

Borgerskabets politikere og meningsdannere hævder ofte, at Danmark trods tilbageslag stadig er et af de mest lige samfund i verden. Sandheden er, at koncentrationen af kapital og rigdom i den ene ende af samfundet vokser, mens koncentrationen af afsavn og mangel på økonomisk formåen tilsvarende vokser i den anden ende.

Undersøgelser viser, at Danmark faktisk er et af de mest ulige lande i verden. Den såkaldte ginikoefficient benyttes officielt som et mål på uligheden i indkomst i et samfund. Den viser en markant voksende ulighed inden for de sidste 30 år, især fra sidste halvdel af 1990'erne og frem.

Uligheden er ikke kun slående, når det handler om ulighed indkomst. Også når det handler om ulighed i formuer, er uligheden voldsom – og mindst på højde med uligheden i lande som USA og Storbritannien:

- De rigeste ti procent i Danmark ejer tre fjerdedele af den samlede formue.
- De rigeste fem procent i Danmark

Kapitalens koncentration indebærer netop, at det er et fåtal af store selskaber som f.eks. A P Møller, Novo Nordisk og ISS, der har den bestemmende magt i den danske kapital.

ejer over halvdelen af den samlede formue.

- Den rigeste én procent i Danmark ejer over en fjerdedel af den samlede formue.

Den enorme ulighed afspejler den bagvedliggende koncentration af kapital på få hænder.

Samtidig sker der i disse år en massiv omfordeling af samfundets værdier. Kapitalen befinder sig i en styrkeposition, der gør, at arbejderklassens andel af de værdier, den producerer, hele tiden falder relativt set. Den såkaldte lønkvote – andelen af den samfundsmæssige produktion, der går til løn – lå i 2009 på 66 procent, men var i 2015 drastisk faldet til 53 procent.

I den anden ende vokser profitterne i hastigt tempo. I nogenlunde samme periode (2010-2015) er profitterne herhjemme vokset med 67 procent, så de i 2015 samlet set udgjorde 269 milliarder kroner.

Kapitalens koncentration

Kapitalens koncentration indebærer, at det er et fåtal af store selskaber, der har den bestemmende magt i den danske kapital. Det drejer sig om koncerner som A P Møller, Novo Nordisk, ISS, Dong Energy (Ørsted), Carlsberg, Vestas, Danish Crown, Dansk Supermarked, Arla Foods og DSV. De ti selskaber udgjorde i 2016 top ti-listen over selskaber i Danmark, målt på omsætning. Deres omsætning svarede det år til 60 procent af det danske statsbudget og antallet af ansatte til det samlede antal ansatte i stat og regioner tilsammen. Og så er koncerner som Lego og Danfoss ikke medtaget.

Det er i øvrigt værd at bemærke, at våbenindustrien – selvom den endnu er lille – er ved at blive en selvstændig faktor i dansk industri.

4000 er nu ansat i denne industri – en fordobling på ti år.

Det kapitaliserede landbrug

Kapitalens koncentration og centralisering slår også igennem på landet, hvor antallet af landbrug er mere end halveret på 30 år. Der findes i dag kun omkring 36.000 landbrugsbedrifter herhjemme. I 1985 var der godt 92.000.

Det bemærkelsesværdige er, at antallet af store og virkelig store landbrug er vokset, mens alle andre størrelser er faldet. Antallet af landbrug på over 100 hektar er næsten tredoblet fra 1985 til 2015. De helt store landbrug på over 400 hektar, som der i 1985 var 100 af, var der i 2015 900 af. Smålandbruget er således på vej til at blive næsten udraderet.

Kapitalens almennyttige fonde

I takt med den kollektive velfærds udhuling har en række såkaldt almennyttige fonde fået en tiltagende indflydelse. De fleste af dem er i virkeligheden erhvervsdrivende, og via donationer er de med til at dirigere udviklingen inden for sundhed, forskning, uddannelse og socialpolitik i bestemte retninger.

Fondene har stor og tiltagende, men upåagtet politisk indflydelse. Alene de ti mest uddelende fonde sendte i 2015 over fem milliarder kroner ud i samfundet. Beløbet er stigende år for år. A P Møller Fonden, Realdania og Novo Nordisk Fonden er de absolut mest magtfulde

A P Møller-koncernens magt

Selvom nogle koncerner fra år til år kan skifte plads i kapitalens hierarki, er det nogenlunde den samme koncern-kreds, der med A P Møller-koncernen og Danske Bank i spidsen er de toneangivende i den danske storkapital.

Den vigtigste forandring inden for

Den enorme ulighed afspejler den bagvedliggende koncentration af kapital på få hænder.

de seneste år er A P Møller Mærsk frasalget af olie- og gasforretningen i Nordsøen i 2017. Det vil på sigt ikke svække koncernen – frasalget sker for at øge profitmuligheder andre steder. Til gengæld sættes de danske Nordsø-ressourcer på udenlandske – i dette tilfælde franske – hænder.

Det er en alvorlig svækkelse af mulighederne for selvstændig råderet over vore egne ressourcer. Og det er et symbolsk udtryk for, at den tid for alvor er forbi, hvor Mærsk-koncernen og -familien kunne betragtes som nationalt sindede.

Udsalget af fællesskabets værdier – herunder det skandaløse salg og profitmalkningen af energivirksomheden Dong (Ørsted) – betyder en alvorlig svækkelse af muligheden for national selvbestemmelsesret.

Internationalisering

På den måde er frasalget et udtryk for den internationalisering af dansk økonomi, der har sat sig igennem inden for de sidste 40 år. I dag er dansk kapital voldsomt internationaliseret. Også hvad angår arbejdspladser. Endnu er der flere ansat i den private sektor herhjemme, end danske datterselskaber har ansat i udlandet. Men tallene nærmer sig hinanden.

For industriens vedkommende har de passeret hinanden: Der var i 2015 langt flere ansatte i danskejede industrivirksomheder i udlandet end i danskejede industrivirksomheder herhjemme. Den kapitalistiske krise har ført til eksport af produktionsarbejdspladser og har forøget tempoet i den omstrukturering af økonomien, der er i gang.

De udenlandske selskabers vægt herhjemme forøges også. I dag er mere end hver femte ansatte i den private sektor i Danmark ansat i et privat udenlandsk ejet selskab. Disse selskaber står for op mod en fjerdedel af omsætningen i den private

sektor. Og det er store selskaber, der er tale om. For i antal udgør de kun et par procent af alle private firmaer herhjemme.

Eksport og import

Kun få danske monopoler kan begå sig internationalt, men udenlandske investeringer – kapitaleksport – får en stadig voksende betydning. Den danske kapitaleksport er stor og voksende – og langt større end kapitalimporten. Fra 2005 og frem til midten af 2017 har danske investorer akkumuleret direkte investeringer i udlandet for 586 mia. kr., mens udlandet har investeret i Danmark for 179 mia. kr.

Også eksporten og importen af varer er vigtig for danske koncerner, der i voksende omfang betragter EU og verden som deres hjemmemarked og derved er afhængige af EU's indre marked og varernes, kapitalens, tjenesteydelse og arbejdskraftens frie bevægelighed.

Det er stadig EU-landene og vores nabolande, der vejer tungest, når dansk kapital- og vareeksport og -import skal måles. Tyskland er Danmarks største handelspartner. Storbritannien kommer på en fjerdeplads.

Det er værd at bemærke, at briternes beslutning om at melde sig ud af EU ikke har afsvækket dette. I sidste halvår af 2016 – altså efter brexit i juni – eksporterede Danmark for 37 mia. kr. til Storbritannien – en milliard mere end i samme periode året før. Også en væsentlig del af de direkte udenlandske investeringer – kapitaleksporten – går til Storbritannien.

Kinas voksende betydning

De vigtige forskydninger, der finder sted i de internationale styrkeforhold, slår også igennem i dansk kapitalens internationale ageren. En af de vigtigste tendenser er her Kinas voksende rolle. Kina er tilmed ved

I dag er mere end hver femte ansatte i den private sektor i Danmark ansat i et privat udenlandsk ejet selskab.

at hale ind på den andel, som USA traditionelt står for i det økonomiske samkvem med Danmark.

Danmark eksporterede i 2015 for godt 100 milliarder kr. varer og tjenesteydelser til USA - Danmarks tredjestørste eksportmarked. Den samlede danske vare- og serviceeksport til Kina er nu på 51,5 milliarder kroner. På kort tid er eksporten til Kina således vokset til et omfang hvor den udgør halvdelen af eksporten til USA, som er opbygget over årtier siden Anden Verdenskrig.

Tilsvarende hvad angår datterselskaber og arbejdspladser:

Danske virksomheder har godt 650 datterselskaber i USA, som beskæftiger omkring 65.000 personer. I 2013 havde 480 danske virksomheder etableret datterselskaber i Kina, hvilket er en stigning i forhold til 2005 på 32 procent. De beskæftiger 250.000-300.000 ansatte i Kina.

Det er dramatiske forandringer på ganske kort tid. Og de følges op politisk: I maj 2012 fremlagde den danske regering sin første Kina-strategi. Der blev indgået 17 regering-til-regering aftaler, der skal fremme det økonomiske samarbejde og væksten.

Med andre ord:

Kapitalen koncentrerer sig i stigende grad. Samfundets værdier omfordeler sig fra arbejde til kapital. Uligheden vokser markant. Dansk kapital sammenvæves mere og mere med den internationale kapital. De skiftende økonomiske styrkeforhold i verden fører til markante skift også for dansk økonomi.

Kampen for at fravriste kapitalen de værdier, den berøver arbejderklassen og den internationale solidaritet over landegrænserne, solidariteten arbejder til arbejder, er centrale kampfelter for arbejderbevægelsen og kommunisterne.

© Pamela Juhl

“ Danske virksomheder har godt 650 datterselskaber i USA, som beskæftiger omkring 65.000 personer.

ARBEJDERKLASSENS KAMP I DAG

Den politiske situation i arbejderklassen

Efter Helle Thorning-regeringens fald ved folketingsvalget i 2015 faldt også illusionen om en rød arbejderblok overfor en borgerlig blå blok. Lars Løkke tabte folketingsvalget, men han genvandt regeringsmagten med Dansk Folkeparti i den kendte rolle som velvillig opposition. Og Lars Løkke fortsatte den politiske hovedlinje, som Helle Thorning og Bjarne Corydon havde presset igennem med hård hånd sammen med Radikale og SF.

Den gennemgående politiske linje defineres populært som "midten i dansk politik" eller "den nødvendige politik". Den "nødvendige politik" bygger på EU's Lissabon-traktat, det vil sige på en styrkelse af EU's indre marked og EU's institutioner. Hovedaktørerne er de store monopoler i EU, EU-kommissionen og EU's ministerråd, men i realiteten er det EU's stærkeste økonomi, Tyskland, der sidder for bordenden. Den "nødvendige politik" er borgerlig klassepolitik.

Gennemførelse af denne politik i alle EU's medlemslande undergraver de nationale parlamenters legitimitet eller troen på de nationale beslutningers gennemslagskraft. I arbejderklassen har det udviklet en udbredt EU-skepsis og -modstand, der går hånd i hånd med en voksende politikerlede.

Den har svækket de politiske hånd til de politiske partier. Politik er i høj grad forvandlet til en affære i medierne, til underholdning, til et fænomen, der står fjernt fra arbejderne liv og problemer. Valg handler om personer fremfor om politisk sub-

stans og nærmer sig farceagtige præsidentkåringer.

Denne krise for det nationale politiske demokrati har skabt store og uforudsigelige forskydninger i vælgerkorpset. Ved folketingsvalget i 2015 blev Alternativet således stemt ind i Folketinget. Den store vinder var imidlertid Dansk Folkeparti, der blev landets andenstørste parti. Hvor Alternativet i hovedsagen er de veluddannedes parti eller valgbevægelse og et storbyfænomen, markerer fremgangen for Dansk Folkeparti først og fremmest manglen på et stærkt arbejderalternativ og et stærkt arbejderparti. Dansk Folkeparti har dygtigt udnyttet utrygheden i arbejderklassen og det har dygtigt opsamlet den voksende EU-modstand og -skepsis.

Dansk Folkeparti forbinder det voksende rodfæste i arbejderklassen med en fremmedfjendtlig politik, og det har indledt en kappestrid med Socialdemokratiet og Venstre om, hvilket parti, der er bedst til at finde nye stramninger i flygtninge- og indvandrerpolitikken. Dansk Folkeparti spreder borgerlig politik og splittelse i klassen, og fokus fjernes fra kampen mod arbejdsgiverne.

Nye Borgerlige har etableret sig som et ekstremt nationalistisk borgerligt parti, der er gået på jagt efter stemmer primært i Dansk Folkepartis bagland. Disse to partier akkompagnerer i realiteten hinanden.

Dansk Folkeparti har sit primære klasserodfæste blandt de ufaglærte arbejdere og bredt i arbejderbefolkningen i det der kaldes for Udkants-Danmark. "Udkants-Danmark" er fattige områder med stor arbejdsløshed og med mange socialt ud-

Udviklingen er i stor stil blevet accelereret af Socialdemokratiet, der skridt for skridt har fjernet sig fra arbejderklassen og fagbevægelsen.

satte, resultatet af en økonomisk og politisk skævvridning af landet.

Udviklingen er i stor stil blevet accelereret af Socialdemokratiet, der skridt for skridt har fjernet sig fra arbejderklassen og fagbevægelsen. Som loyal tilhænger af "den nødvendige politik" er det godt i gang med at udslette sig selv som et arbejderparti.

Det har efterladt fagbevægelsens ledelse i et tomrum. Den står uden politisk retning og uden tro på klassens styrke. Fagbevægelsens ledelse er ofte forsvundet fra den politiske kamp.

Disse politiske og faglige udviklinger har udløst en afpolitisering af den faglige kamp på mange af landets arbejdspladser. De har betydet faldende aktiviteter og tilsvarende vanskeligheder ved at styrke de faglige klubber.

Afpolitisering betyder svækkelse af tillidsmandskorpset. Afpolitisering betyder svækkelse af de faglige organisationer, af arbejderklassens vigtigste forsvars- og kamporganisationer.

Enhedslisten har formået at holde en linje, der står som et alternativ til "den nødvendige politik". Imidlertid ser det ud til, at Enhedslisten opfatter sig som et "bredt venstrefløjsparti" uden ambition om at være et arbejderklasseparti, der bygger på indflydelse og rodfæste i fagbevægelsen.

For kommunisterne er det en hovedopgave at styrke de faglige organisationer og politisere den faglige kamp på et klassegrundlag. Det kræver udvikling af aktiviteter og af aktionsenhed for fælles krav. Det kræver valg af kampvillige tillidsrepræsentanter i klubber og i fagforeninger. Og det kræver, at kommunisterne styrker deres rodfæste i arbejderklasse og fagbevægelse.

Disruption – Industrien 4.0

Den fortsatte udvikling af de kapitalistiske produktivkræfter og produktionsprocesser har skabt det, der kaldes den fjerde industrielle revolution. Af markeds konsulenter kaldes de nye udviklinger for disruption. Det er et udtryk, der dækker over, at ny teknologi ændrer arbejdsforhold og markedsvilkår, at kendte produkter og virksomheder erstattes af nye. Det giver naturligvis rystelser i det kapitalistiske produktionssystem og det skaber tilsvarende utryghed i arbejderklassen.

I industrien har de nye udviklinger fået fællesbetegnelsen Industrien 04. Perspektiverne hæves til fantasifulde højder, når industriens egne konsulenter og filosoffer beskriver fremtidens nye samfund. I en artikel fra Ingeniørernes interesseorganisation IDA kan man eksempelvis læse:

"Forestil dig en verden, hvor robotter ikke bare tager sig af den tunge industri, men også passer de ældre, laver din mad og slår dit græs. Hvor alt fra din telefon, dit tøj samt dit hus bliver 3D printet og det meste kan leveres minutter senere af en robot eller en drone. Og hvor kunstig intelligens er flettet ind i alle de elektroniske gadgets, vi omgiver os med, men også er en del af bestyrelseslokalerne og måske verdens parlamenter. Hvor Industri version 3.0 fokuserede på automatisering af maskiner og processer, er Industri 4.0 især kendetegnet ved integrationen mellem den digitale verden og den fysiske verden."

Et samfund overtaget af og styret af robotter er ren fantasi. Et kapitalistisk samfund, hvor der ikke længere skabes merværdi og profit, og hvor hovedparten af arbejderne står uden beskæftigelse, vil på kort tid bryde sammen.

Det er vigtigt, at arbejderklassen ikke falder på halen for denne type

Enhedslisten opfatter sig som et "bredt venstrefløjsparti" uden ambition om at være et arbejderklasseparti, der bygger på indflydelse og rodfæste i fagbevægelsen.

robotfantasier, men holder fokus på de faglige politiske udfordringer i de nye udviklinger.

De nye digitale udviklinger stiller krav om mere uddannelse og efteruddannelse, så fagbevægelsens offentligt og privatansatte medlemmer kan håndtere de nye teknologier og processer og med det udgangspunkt kan stille nye overenskomstkrav til arbejdsgiverne. Det er også vigtigt at få alle med, så der ikke skabes et nyt lavtlønsproletariat, der adskiller sig markant fra en højtlønnen og teknologisk veluddannet gruppe af faglærte arbejdere, et Industri 04 aristokrati.

Fagbevægelsen må definere en strategi for at få overenskomstdækket de nye produktionstyper og produktionsprocesser, der bygger på ansættelse af arbejdskraft. Der er ingen tvivl om, at arbejdsgivere vil udnytte situationen til at slippe af med enhver form for kollektiv aftale. På den måde forsøger de at udnytte de nye produktionsforhold til at øge udbytningen.

Det er også af stor betydning, at fagbevægelsen rejser en række politiske krav, der forsvare arbejderne retstilling, imod forsøg på at ophæve og fjerne tilkæmpede rettigheder på for eksempel arbejdsmiljøområdet og retten til at holde ferie, og som sikrer, at arbejdsgiverne betaler skat.

Kampen mod Uber, der drev ulovlig piratkørsel, viser, at det er nødvendigt at rejse politiske krav, og at det kan lade sig gøre, når presset fra fagbevægelsen er stærkt nok.

Den såkaldte deleøkonomi eller platformsøkonomi er kommet for at blive. Den skaber ikke blot nye forbrugsmønstre, men også nye produktionsprocesser, hvor ejer- og ledelsesforhold ofte er slørede. Nye forbrugsmønstre er imidlertid uskadelige for arbejderklassen, så længe

de ikke udnyttes som løftestænger til at bryde det faglige sammenhold og de kollektive overenskomster.

Social dumping – den største faglige udfordring

Kampen mod social dumping er stadig den største og vigtigste kamp for arbejderklassen og fagbevægelsen.

I dag befinder der sig mere end 120.000 udenlandske arbejdere i Danmark. Det svarer til indbygger-tallet i landets femtestørste kommune Esbjerg. Og hertil kommer et ukendt antal illegale arbejdere, der er importeret på slavelignende vilkår, primært fra en række østeuropæiske lande. Udviklingen er ude af kontrol og det sætter fagbevægelsen under et hårdt pres.

Det er velkendt, at den udenlandske arbejdskraft betales langt lavere end den danske. Således arbejder for eksempel polske arbejdere typisk for en timeløn, der svarer til ca. 80 kr. i timen. Der betales ikke feriepenge eller pension. Disse lave lønninger lægger naturligvis et hårdt tryk på de danske løn- og arbejdsvilkår, også når det gælder arbejdsmiljø og sikkerhed på arbejdspladsen.

Det er først og fremmest byggebranchen, der er påvirket af situationen, men også serviceområdet, rengørings-, hotel-, restaurations-området og det grønne område er hårdt ramt.

Den massive tilstedeværelse af udenlandske arbejdere primært fra en række østeuropæiske lande bygger på EU's bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed og på den kendsgerning, at fattige og arbejdsløse arbejdere søger beskæftigelse, dér hvor den findes. Arbejdsgiverne i Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Industri rider i den forbindelse på to heste. De ønsker ordnede forhold for deres kernearbejdskraft i den udstrækning, at disse forhold sikrer dem ro på

Der er ingen tvivl om, at arbejdsgivere vil udnytte situationen til at slippe af med enhver form for kollektiv aftale.

arbejdspladserne. Men samtidig ønsker de også at importere den billige og ufaglærte arbejdskraft som randarbejdskraft til et stærkt voksende serviceområde, en arbejdskraft helt uden regler, aftaler eller restriktioner.

Denne udvikling har skabt et regulært parallelarbejdsmarked eller et aftaleløst lavtlønsarbejdsmarked. Det vokser ofte uden overenskomster eller aftaler, og det foregår på vilkår, som har været ukendte i Danmark i mere end 100 år.

Denne gradvise spaltning af det danske arbejdsmarked åbner for et ræs mod bunden, hvor de dårligst stillede arbejdere ikke længere kan leve af én indtægt og derfor er tvunget til at have mindst to job for at overleve.

I kampen mod social dumping står følgende opgaver:

For det første må fagbevægelsen samles om politiske krav, der forpligter arbejdsgivere, der benytter sig af østeuropæiske arbejdskraft, til at følge dansk lovgivning, regler og aftaler. Der må samtidig rejses krav overfor EU, så der sættes en stopper for arbejdsgivernes mulighed for at overenskomstshoppe.

For det andet må fagbevægelsen forsætte kampen for overenskomster, der kan sanktionere arbejdsgivere, der direkte eller indirekte deltager i social dumping.

For det tredje må fagbevægelsen fortsætte kampen for at organisere de udenlandske arbejdere i fagforeninger og a-kasser. Kun en høj organiseringsgrad og stærke overenskomster kan styrke enheden i kampen mod social dumping.

Tryghed under arbejdsløshed

Det danske dagpengesystem er ved at blive ødelagt af de skiftende regeringer. Igennem de sidste 20 år er

dagpengenes købekraft således blevet forringet med 20 procent. Samtidig traf Lars Løkke og Co. i 2011 en beslutning om at halvere dagpengeperioden og fordoble genoptjeningskravet. Beslutningen blev truffet i samarbejde med Dansk Folkeparti i kølvandet på krisen i 2008-2009 og i en situation med en massiv arbejdsløshed på otte-ti procent, mere end det dobbelte af i dag.

Disse politiske beslutninger resulterede i, at cirka 60.000 arbejdsløse mistede deres arbejdsløshedsunderstøttelse i perioden fra januar 2013 til maj 2015. Dette regeringsindgreb alene udløste ikke mindre end en social katastrofe.

De arbejdsløse, der mistede deres forsørgelsesgrundlag i krisens kølvand, måtte enten leve af ægtefællens indtægt eller af en stærkt reduceret kontanthjælp. Det skabte naturligvis massiv utryghed i hele arbejderklassen. Regeringens budskab var nemlig klart nok: Arbejdsløshed er selvforskyldt. Det skal derfor kun være muligt at få en stærkt tidsbegrænset reduceret kompensation. Og regeringsindgrebet blev ledsaget af en ny bølge mistænkeliggørelse og kontrol af de arbejdsløse.

Udhulingen af dagpengesystemet vender den tunge ende nedad. De dele af arbejderklassen, der har relativt sikre job i den offentlige og i den private sektor, er typisk gået i gang med at forhandle en længere opsigelsesperiode, ligesom de i stigende omfang tegner private tilægforsikringer. De dele af den ufaglærte arbejderklasse, der har brug for tryghed gennem et solidarisk dagpengesystem, bliver ladet i stikken.

For at undgå hyppig arbejdsløshed og dermed faldende indkomst bliver dele af arbejderklassen derfor tvunget til at tage lavtlønsjob, vikarjob eller job på nedsat tid. Disse arbejdere tvinges med andre ord til at deltage

cirka 60.000 arbejdsløse mistede deres arbejdsløshedsunderstøttelse i perioden fra januar 2013 til maj 2015.

i ræset mod bunden, og de kommer ufrivilligt til at medvirke i presset på de kollektive overenskomster.

Der er brug for et dagpengesystem, der giver tryghed under arbejdsløshed. Et solidarisk dagpengesystem, der giver tryghed, er en del af kampen mod social dumping. Og det er en del af kampen for at få hævet ydelsesniveauet for alle. Dels for de arbejdsmarkedsparate på kontanthjælp og dels for de mange, der er sat udenfor det danske arbejdsmarked.

Selvom mange arbejdsgivere skriger efter ledig arbejdskraft, er det paradoksalt nok sådan, at stadig flere sættes udenfor døren, fordi arbejdsgiverne ikke vil bruge deres arbejdskraft, fordi de er enten for "dyre", for gamle, for nedslidte, for syge eller tilsvarende.

Løn og arbejdstid

Det bærende i de kollektive overenskomster er stadig kampen for højere løn og kortere arbejdstid. Løntilbageholdenheden i de sidste overenskomster har udhulet lønnens købekraft, og især de ufaglærte på normallønsområdet er sakket bagud. Svælget mellem top og bund udvides.

Spørgsmålet om arbejdstidens længde spiller i dag en stadig mere central rolle. På dele af arbejdsmarkedet, for eksempel indenfor byggeriet, arbejdes der væsentligt mere end 37 timer om ugen. Det betyder øget nedslidning, men også afkorting af bygningsarbejdernes samlede levetid, også fordi arbejdsmiljøet ofte tilsidesættes af arbejdsgiverne.

En alderdom med livskvalitet fortøner sig, samtidig med at den politiske bestemte pensionsalder sættes i vejret af politikerne. Der er ingen tvivl om, at spørgsmålet om den ugentlige arbejdstid og arbejdslivets længde skal ses i en sammenhæng. Den ugentlige arbejdstid må reguler-

es til kortere arbejdstid ved overenskomsterne, og en nedsættelse af pensionsalderen må rejses som et samlet politisk krav fra arbejderklassen.

På andre dele af arbejdsmarkedet, primært på ufaglærte områder indenfor offentlig og privat service, omlægges 37-timers stillinger til deltidsstillinger. Det medfører et indtægtstab for mange arbejderfamilier og betyder, at stadig flere skal have to job for at kunne overleve. Denne udvikling kombineres med et stadigt større udbud af tidsbestemte vikarstillinger, så arbejdsgiverne slipper for overenskomsternes opsigelsesbestemmelser.

De såkaldte nul-timers-kontrakter udgør også et voksende problem, ikke mindst indenfor områder hvor de digitale platforme bringes i anvendelse. Det er her typisk, at arbejderne ikke har nogen rettigheder. De arbejder fra time til time og fra dag til dag uden ide om ugentlige eller månedlige indtægter, uden overenskomst, pensionsopsparing og så videre.

Kollektiv velfærd og offentlig sektor

En velfungerende offentlig sektor er forudsætningen for den kollektive velfærd. De stadige nedskæringer og forringelser af de offentligt ansattes arbejdsvilkår undergraver den kollektive velfærd.

Øget digitalisering, omlægning af arbejdstider, nednormeringer, privatiseringer og et stadigt pres på lønningerne har forvandlet den offentlige sektor til en slagmark. De skiftende regeringer søger gennem New Public Management og andre moderne doktriner at håndhæve EU's krav til nedskæringer og reguleringer i de enkelte medlemslande.

Resultatet er en stadigt faldende kvalitet, samtidig med at stadig færre ansatte skal løse stadigt voksende samfundsbehov. Når det gælder

Det bærende i de kollektive overenskomster er stadig kampen for højere løn og kortere arbejdstid.

vitale områder for arbejderklassen som bedre børnepasning, skole og uddannelse, ældrepleje, sundhed og hospitaler er der ingen anden vej end et styrket kampfællesskab mellem den private og den offentlige sektor. Det har strategisk betydning i klassens kamp.

Den private og den offentlige sektor udgør to ben i den faglige kamp.

Kampen for de kollektive overenskomster

I en tid med økonomiske og sociale nedskæringer, med pres på den kollektive velfærd og de kollektive overenskomster er arbejderklassen vigtigske holværk en stærk og kampvillig fagbevægelse. Uden faglig organisering står arbejderklassen forsvarsløs, og det vil ikke tage lang tid for borgerskabet at nedbryde de resultater, der er skabt gennem mange årtiers faglig og politisk kamp.

De kollektive overenskomster er fagbevægelsens egentlige grundlag og grundlaget for den såkaldt danske model. De kollektive overenskomster bygger på faglige organisering på arbejdspladserne, på klubberne, på tillidsrepræsentanterne og på sammenholdet i de lokale fagforeninger.

Der er brug for en stærk enhedsfagbevægelse, det vil sige en fagbevægelse, der styrkes fra neden på arbejdspladserne og gennem aktivering af arbejderklassen.

Det er i en sådan stærk fagbevægelse, enheden kan findes i kampen for den kollektive velfærd, for arbejdspladser og for vilkår, der inddæmmer de ødelæggende virkninger af en uhæmmet disruption. Og det er i en stærk og aktiv fagbevægelse, at enheden skabes i kampen for bedre vilkår til de arbejdsløse.

Fagbevægelsens ledelse er imidlertid ofte passiv og usynlig. Den lider

af den vrangforestilling, at resultaterne alene nås ved et forhandlingsbord, om det så foregår i EU, på Christiansborg eller i Dansk Industris forhandlingslokaler.

Overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked i 2017 viser lidt om, hvor galt det kan gå. Hovedforhandlerne solgte medlemmernes krav. Der blev indgået forlig bag forligsinstitutionens tykke mure, og resultatet blev hentet hjem ved hjælp af forligsinstitutionens særlige afstemningsbestemmelser.

Forhandlingerne byggede ikke på medlemmernes krav, og hovedforhandlerne troede i det hele taget ikke på, at medlemmerne kunne eller ville organiseres til en kamp for deres krav. Den manglende tro på, at medlemmerne kan mobiliseres til aktivitet og kamp er fatal. Store medlemsgrupper stemte nej til resultatet, og i 3F blev resultatet som helhed nedstemt – uden at det fik nogle konsekvenser.

Arbejdsgiverne er hurtige til at gennemskue de faglige hovedledelsers kraftløse samarbejdslinje, og de vil derfor blot skærpe deres krav og nedskæringslinje. Og det sker i stor stil, sekunderet af støtten fra skiftende regeringer.

Der er brug for en omlægning af den faglige strategi. Den må bygge på demokratisering af overenskomstforhandlingerne. Den må bygge på medlemmernes krav, på medlemmernes aktivitet og inddragelse og på skabelsen af forhandlingsfællesskaber, der har styrken til at gennemføre konflikten, dér hvor der ikke findes anden vej.

Fjernes medlemmerne derimod fra indflydelsen på overenskomsterne, tabes kampen om fagbevægelsen og dermed også kampen om samfundsforandringer i det hele taget.

Der er brug for en stærk enhedsfagbevægelse, det vil sige en fagbevægelse, der styrkes fra neden på arbejdspladserne og gennem aktivering af arbejderklassen.

VELFÆRD UNDER AFVIKLING

De sidste årtier er der foregået en vedvarende nedbrydning af det danske kollektive og universelle velfærdssystem.

Maskerne i det sociale sikkerhedsnet, der skulle sikre mennesker tryghed i tilfælde af arbejdsløshed, sygdom, ulykke og alderdom, er i dag så løse, at mange mennesker falder igennem.

Samtidig har skiftende regeringer gennemført konstante nedskæringer i den offentlige sektor, og åbnet den for private virksomheders profitjagt og markedskræfternes frie spil.

EU's indre marked

I Europa benyttes EU som redskab til at presse den nyliberalistiske politik igennem.

De store multinationale virksomheder fik med EU's indre marked, der trådte i kraft i 1993, opfyldt en mangeårig drøm om et europæisk marked med fælles regler og gode muligheder for at lægge et massivt pres på løn, arbejdsforhold og velfærd.

De fire sociale sikkerheder - dagpenge til dem, der bliver arbejdsløse; sygedagpenge til dem, der er for syge til at arbejde; førtidspension til mennesker med permanent handicap og kontanthjælp til dem, der ikke kan arbejde og ikke har mulighed for at få andre ydelser - er i dag blevet udmanøvreret af EU's fire friheder - den fri bevægelighed for arbejdskraft, kapital, varer og tjenesteydelser

Mens Danmark og resten af Norden har haft tradition for universelle vel-

færdssystemer med en høj grad af skattefinansiering, er velfærdssystemerne i andre EU-lande i højere grad baseret på forsikringsordninger og ydelser målrettet de fattige.

Med EU's regler om fri bevægelighed er der lagt et voldsomt pres på de lande, der har universelle skattefinansierede velfærdsmodeller for at ændre deres systemer.

Den tidligere VK-regering fremlagde en rapport, der viser, at 120 danske velfærdsydelser er under pres fra EU. På listen står blandt andet SU, dagpenge, kontanthjælp og førtidspension.

Markedsgørelse

Med EU's indre marked og nyliberalismens offensiv er fulgt en omfattende markedsgørelse af den offentlige sektor.

Hvor den offentlige sektor tidligere fungerede løsrevet fra det kapitalistiske marked, er den i dag underlagt en gennemført markedstænkning.

Velfærdsinstitutioner fungerer nærmest på samme vilkår som private virksomheder. Økonomitænkningen er altdominerende, mens hensynet til det enkelte menneskes behov kommer i anden række.

Der er fokus på udlicitering og privatisering af offentlige opgaver, privatisering af offentlige selskaber, fritvalgsordninger, intern konkurrence i stedet for samarbejde, individuelle lønftaler, offentlig-private partnerskaber samt systematisk måling og vurdering af, hvordan de enkelte velfærdsinstitutioner fungerer, såkaldt benchmarking.

Med EU's regler om fri bevægelighed er der lagt et voldsomt pres på de lande, der har universelle skattefinansierede velfærdsmodeller.

EU styrer økonomien

EU's politik er at begrænse størrelsen af den offentlige sektor i alle medlemslandene.

Et væsentligt redskab til at sikre dette er den såkaldte Stabilitets- og Vækstpagt, der blev vedtaget i 1997 og indført i forbindelse med, at en række EU-lande i 1999 fik den fælles mønt euroen.

Pagten indeholder konkrete krav om, at landene ikke må have et underskud i den offentlige sektor på mere end tre procent af bruttonationalproduktet. Samtidig må landets offentlige bruttogæld ikke være højere end 60 procent af bruttonationalproduktet.

Konsekvensen er, at Danmark kun har mulighed for at føre én form for økonomisk politik, nemlig en nyliberalistisk nedskæringspolitik.

Med Budgetloven blev Finanspagten en del af dansk lovgivning. Ifølge den skal Folketinget hvert år fastlægge lofterne for kommunernes, regionernes og statens udgifter fire år frem i tiden.

De årlige økonomiforhandlinger, som regeringen fører med kommunerne og regionerne, er efter vedtagelse af Budgetloven stort set reduceret til lidt flytten rundt med de enkelte poster indenfor den ramme, der allerede er politisk vedtaget.

Overtræder kommunerne eller regionerne regeringens økonomiske rammer, bliver de straffet økonomisk ved året efter at få mindre i bloktilskud. Straffen rammer både de kommuner, der har overtrådt rammen, og alle de øvrige.

Af frygt for sanktioner bruger kommunerne hvert år færre penge end tilladt. I perioden fra 2012 til 2016 har de 98 kommuner brugt næsten 17 milliarder kroner mindre, end de selv har budgetteret med.

Fattiggørelse og utryghed

De seneste års omfattende reformer af dagpenge, efterløn, pensionsalder, fleksjob, førtidspension, kontanthjælp og sygedagpenge har været med til at accelerere nedbrydningen af det kollektive velfærdssystem.

Reformerne har over hele linjen skåret ydelserne voldsomt ned og har betydet dramatiske forringelser for arbejdsløse, syge, handicappede og ældre.

Med førtidspensionsreformen blev der indført et nyt arbejdsevneprincip, som gør det umuligt for mange syge og handicappede at få førtidspension, selvom de ikke er i stand til at arbejde. I stedet jages selv den mindste lille rest af arbejdsevne.

Konsekvensen er, at mange syge og handicappede i årevis må hutle sig igennem på kontanthjælp, mens de trækkes gennem arbejdsprøvnin-ger og beskæftigelsesforløb, som er psykisk nedbrydende og i mange tilfælde forværrer deres sygdom.

Kontanthjælpen skulle være det nederste sikkerhedsnet til dem, der ikke har andre muligheder for forsørgelse. Men ydelsen er blevet kraftigt forringet, så mange modtagere af kontanthjælp eller integrationsydelse i dag befinder sig under fattigdomsgrænsen.

Overtræder kommunerne eller regionerne regeringens økonomiske rammer, bliver de straffet økonomisk ved året efter at få mindre i bloktilskud.

FAKTA OM STABILITETS- OG VÆKSTPAGTEN

- Stabilitets- og Vækstpagten er afgørende i forhold til at gennemtvinge den samme nedskæringspolitik i alle EU-landene.
- Pagten krav betyder meget snævre rammer for, hvilken økonomisk politik, landene kan føre. Danmark kan for eksempel ikke vælge at føre en ekspansiv finanspolitik, hvor der i en konkret situation investeres noget ekstra for at skabe bedre velfærd og nye jobs.
- Hvis landene ikke overholder pagten krav, kan de blive straffet økonomisk.
- I 2011 vedtog EU-toppen en stramning af Stabilitets- og Vækstpagten, den såkaldte Finanspagt. Den skærper kravet til underskud på de offentlige finanser.
- Alle eurolandene er automatisk med i Finanspagten. Selvom danskerne har stemt nej til euroen, besluttede et flertal i Folketinget i 2012 at tilslutte Danmark til Finanspagten. Det skete uden at gennemføre en folkeafstemning.

Konstante nedskæringer

Kommunerne og regionerne er hårdt pressede af de stramme budgetter, der dikteres af skiftende regeringer. De næste mange år frem til 2025, er der kun lagt op til en stigning i det offentlige forbrug på 0,3 procent om året. Regeringen erkender selv, at der er brug for en stigning på 0,7 procent om året alene for at holde det nuværende service-niveau i en situation, hvor der kommer flere børn og ældre.

Årtier med et hårdt nedskæringsregime har sat sine spor både på sygehusene og i den kommunale velfærd.

Sygehusene har været udsat for den ene fyringsrunde efter den anden. De ansatte løber ufatteligt stærkt og er ved at segne under konstante nedskæringskrav. I folkeskolen er elevernes timetal øget markant uden tilførsel af flere ressourcer. Det beløb, der bruges pr. elev, er faldet med 26 procent siden 2010. Samme udvikling kan ses indenfor børnepasning, ældrepleje, på handicapområdet og på stort set alle andre velfærdsområder.

I takt med at de offentlige tilbud bliver forringet, søger stadig flere af de bedrestillede danskere over til de private tilbud. Det ses meget tydeligt i forhold til folkeskolen, hvor næsten hvert femte barn i dag går i privatskole. Folkeskolen som hele folkets skole er truet.

Private sundhedsforsikringer udfordrer sundhedsvæsenet, ligesom der også dukker stadig flere private daginstitutioner op, som lover bedre forhold end det offentlige.

Der eksisterer den sammenhæng, at hvis de offentlige ydelser svækkes som højklasseydelse, så tager de private over, for så løber de velhjærgede over til den private løsning.

Udviklingen fortsætter

Især under Thorning- og Løkke-regeringen har nedbrydningen taget fart med rækken af asociale reformer og voksende nedskæringer i kommuner og regioner.

I dag falder tusindvis af mennesker igennem det sociale sikkerhedsnet og lever et forhutlet liv, hvor der er problemer med at få råd til bolig, mad og medicin. Og der er udsigt til mere af samme skuffe. Regeringen lægger op til fortsatte nedskæringer, mere privatisering og flere reformer.

I Danmark er der stadig en kollektiv velfærdsmodel, men den er under kraftig nedbrydning og vil snart være fortid, hvis ikke der kan rejses en stærk nok kamp for at redde den.

Der er et skrigende behov for at få rejst en stærk og samlet velfærds-kamp, som slår fast, at der er råd til velfærd. Der er masser af penge i det danske samfund, det handler bare om, hvordan de bliver prioriteret.

Brug for en modstandsfront

Protesterne mod de voldsomme forringelser og nedskæringer har i årevis været alt for små og spredte.

Kampen mod reformerne er i stor udstrækning blevet overladt til de ramte grupper selv, der organiserer sig i diverse facebookgrupper og forsøger at støtte hinanden og tage kampen op. Disse grupper har på det seneste faktisk haft en ret betydelig gennemslagskraft i forhold til deres størrelse.

Samtidig er fagbevægelsen blevet mere aktiv i velfærdskampen, end den har været i mange år.

Først var der Velfærdsalliancens flotte kamp mod regeringens omprioriteringsbidrag, der ville betyde nedskæringer på én procent af alle kommunernes budgetter. Lokale

Der er et skrigende behov for at få rejst en stærk og samlet velfærds-kamp, som slår fast, at der er råd til velfærd. Der er masser af penge i det danske samfund, det handler bare om, hvordan de bliver prioriteret.

fagforeninger samlede sig og tog initiativ til at samle både faglige kræfter, folkelige bevægelser, politiske partier og enkeltpersoner i en fælles og aktiv kamp, der også gav konkrete resultater.

På forbundsplan har der været positive initiativer som Virkelighedens Velfærd, FOAs ulighedskampagne, 3F's kampagne mod højere pensionsalder og Danmark for Velfærd.

Samtidig er over 40 fagforbund gået sammen i en kampagne for at få ændret reformen af førtidspension og fleksjob.

Det er meget positivt. Men samtidig er den socialdemokratiske del af fagtoppen stadig meget tilbageholdende med at mobilisere medlemmerne til aktiv kamp for bedre velfærd – her vejer hensynet til en kommende socialdemokratisk regering, der også vil skære ned på velfærden, tungere end medlemmernes interesser.

Det er en presserende opgave at skabe en langt bedre forståelse i fagbevægelsen og de folkelige bevægelser for, at aktiv, samlet kamp er det eneste, der kan ændre styrkeforholdet og skabe forandring.

Samtidig er der behov for at give kampen et socialistisk perspektiv i erkendelse af, at kapitalismen aldrig vil kunne sikre et langtidsholdbart, velfungerende kollektivt velfærdssystem.

KAMPEN MOD EU OG NATO

Kampen mod EU – perspektiver for modstanden

60 års erfaringer med EU viser entydigt, at udviklingen går ufortrødent i retning af en stadig mere snæver union, hvor endemålet er en egentlig statsdannelse. Udviklingen sker på trods af en voksende EU-modstand i flere lande.

Tyskland er EU's største økonomi og er absolut det land, som har haft allermest nytte af indførelsen af euroen på bekostning af EU-landene i syd. Euroens værdi er lav i forhold til den tyske økonomi, hvilket i høj grad har gavnet landets eksportindustri, mens det har virket stik modsat i de mere svage økonomier i de sydlige EU-lande. Det har i høj grad skærpet de interne modsætninger i EU, men foreløbig har Tyskland trukket det længste strå og fastlægger fortsat den økonomiske politik i EU.

Den britiske folkeafstemning om EU-medlemskabet den 23. juni 2016 rystede EU-eliten i sin grundvold og udløste en politisk krise i såvel EU-systemet som i hvert eneste medlemsland. Den skabte en helt ny situation, også for den danske EU-modstand, der har fået mulighed for på nye måder at sætte spørgsmålet om dansk udtræden af EU, daxit, på dagsordenen.

Men EU-toppens svar på det største nederlag i Unionens historie er blot mere union – og hurtigere.

Siden brexit har EU forsøgt at finde veje ud af den politiske klemme. I marts 2017 udsendte EU-kommissionen en hvidbog om EU's fremtid i anledning af 60-året for Rom-traktaten. I midten af september holdt EU-kommissionens formand Jean-Claude Juncker sin årlige "state of

the union"-tale i EU-parlamentet, hvori han opridsede, hvilken udvikling han ønsker.

Juncker lægger op til vidtrækkende ændringer, som skal foregå indenfor den eksisterende Lissabon-traktat. Den giver vidtrækkende muligheder for at styrke EU's magt over landene. EU-eliten frygter nemlig at lide nederlag som i 2005 og 2008, da et flertal af vælgerne i Frankrig, Holland og Irland stemte nej til Lissabon-traktaten. Så på den korte bane skal den nuværende Lissabon-traktat udnyttes maksimalt. På længere sigt skal der ske ændringer i traktaten for at nå målet om statsdannelse.

Hele formålet med Junckers køreplan er at afskaffe de sidste rester af national selvbestemmelse for medlemslandene. Flertalsafgørelse på alle væsentlige spørgsmål, afskaffelse af en national arbejdsmarkeds- og socialpolitik og mere magt til EU-domstolen er ikke i arbejderklassens interesser. Og forslaget om, at EU-kommissærer kan stille op til EU-parlamentet, peger direkte hen imod en statsdannelse, hvor kommissærerne vil udgøre en kommende regering.

Valget af Donald Trump som USA's præsident har skærpet modsætningerne mellem EU og USA. Især på det militære område og i spørgsmålet om frihandel, hvor Trump i en længere periode nægtede at give offentlig tilslutning til NATO's musketered og afviste at indskrive den sædvanlige advarsel mod protektionisme overfor frihandel på G7-topmødet i Italien i foråret 2017. Trumps "America First" speeder blot yderligere op for kravet om at omdanne EU til en global supermagt, som kan agere økonomisk, politisk og militært på vegne af den europæiske monopolkapital.

Hele formålet med Junckers køreplan er at afskaffe de sidste rester af national selvbestemmelse for medlemslandene.

I de seneste år har EU for alvor sat kursen for at opfylde Lissabon-traktatens målsætning om en fælles EU-hær med traktatfæstet oprustning og stadig stigende militærudgifter. EU har oprettet et forsvarsagentur og arbejder på at oprette et indre marked for forskning i og produktion og salg af militært isenkram – alt sammen for at styrke den europæiske militærindustri. Samtidig har EU igangsat flere militære missioner alene og i samarbejde med NATO som eksempelvis bekæmpelse af pirateri ud for Somalia og soldater i Tchad.

Frankrigs præsident Emmanuel Macron vil gå endnu længere i retning af at skabe et egentligt EU-militær. Macron vil oprette en militær EU-styrke, som kan gennemføre militære interventioner udenfor EU's grænser, uafhængigt af NATO.

Under hele opbygningen af grundlaget for et EU-militær har der været modsætninger mellem EU og USA om, i hvor høj grad EU-militæret kan agere udenom NATO og dermed udenom USA's kontrol. Storbritannien har været en indædt modstander af et selvstændigt EU-militær med egen militærkommando udenom NATO og USA. Også de baltiske lande og Polen har hidtil været skeptiske overfor et mere selvstændigt EU-militær. Men med Storbritanniens udtræden bliver denne modstand svækket.

Hvor langt USA vil tillade EU at gå i forhold til et selvstændigt EU-militær uden for NATO, er ikke afgjort, men tilhængerne håber, at valget af Donald Trump til præsident kan lette vejen mod målet. Imidlertid vil den amerikanske monopolkapital – og slet ikke dens militære del – ikke acceptere, at dens positioner bliver udfordret og svækket af de europæiske konkurrenter.

Valget af Trump i USA og voksende højredrejning flere steder i Europa har medvirket til, at mange, der

egentlig var kritikere eller modstandere af EU, nu vender sig til EU og håber, at unionen kan være en fornuftens stemme, et værn mod højredrejningen.

Denne fejlagtige opfattelse har vid udbredelse og når helt ind i Enhedslistens rækker. Her ses det, at man falder for skræmmekampagnen og bruger denne til at fremme en reformlinje. Så bliver perspektivet ikke at komme ud af EU, men at ændre EU indefra. Frygten for at komme til at fremme "nationalistiske" synspunkter kommer til at skygge for, at EU ses, som det er, og for en erkendelse af, at EU ikke kan ændres.

Samme reformlinje ses i Dansk Folkeparti, men med et andet udtryk.

 Hvor langt USA vil tillade EU at gå i forhold til et selvstændigt EU-militær uden for NATO, er ikke afgjort, men tilhængerne håber, at valget af Donald Trump til præsident kan lette vejen mod målet.

EU-KOMMISSIONENS KØREPLAN

- Der skal oprettes en økonomi- og finansminister for euroområdet, som skal fremme og støtte strukturreformer. Ministeren skal også være formand for eurogruppen. Køreplanen kræver, at alle EU-lande på sigt indfører euroen. Når Storbritannien forlader EU, er Danmark det eneste land, som ikke er forpligtet til at indføre euroen. Det betyder, at der vil blive lagt maksimalt pres på Danmark for at tilslutte sig EU's valuta.
- EU's stabilitetsfond / krisefond skal omdannes til en pendant til Den Internationale Valutafond, bare for EU.
- Der skal indføres et budget for eurolandene i EU's budget.
- Der skal være flere flertalsafgørelser om det indre marked, inklusive social- og skattepolitik.
- Medlemslandenes socialpolitik skal underlægges EU, den såkaldte sociale søjle. Det skal angiveligt ske for at "undgå social opsplitning og social dumping", men reelt skal socialpolitikken underlægges markedskræfterne og det indre marked. Derfor vil Juncker oprette en EU-arbejdsmarkedsmyndighed, som sikrer EU's standarder på arbejdsmarkedet. Blandt andet skal den sikre arbejdskraftens frie bevægelighed "enkelt og effektivt".
- EU skal blive en stærkere global aktør med en fuldt udbygget forsvarsunion i ryggen senest i 2025. Det kræver også, at der indføres flertalsafgørelser i udenrigspolitikken.
- Der skal forhandles handels- og investeringsaftaler med New Zealand og Australien.
- EU skal have en efterretningstjeneste.
- EU's anklagemyndighed får ret til at retsforfølge grænseoverskridende terror.
- Formandsposten for EU-kommissionen slås sammen med EU-præsidenten.
- Der indføres nye regler finansiering af politiske partier: Ingen penge til "anti-europæiske ekstremister", men flere penge til EU-positive partier.
- Der åbnes for tværnationale lister til valg til EU-parlamentet. De kan føre valgkamp i alle EU-lande, som skal udgøre én valgkreds. Det betyder, at små lande risikerer ikke at få nogle parlamentarikere valgt og da slet ikke en EU-modstander.
- EU-kommissærer skal kunne stille op til EU-parlamentet.

Her opfatter mange af partiets vælgere sig som EU modstandere, mens partiet reelt er et kritisk tilhængerparti, der stemmer for mere EU på de fleste områder.

Det skaber brudflader i begge partier, såvel til medlemmer, som til omverdenen.

Junckers ideer er ikke kun fostret i EU-kommissionen. Op til hans tale i EU-parlamentet har han konsulteret både Tyskland og Frankrig. Der er imidlertid langt fra enighed blandt EU-landene om Junckers forslag. Og der er mange andre modsætninger mellem landene.

Frankrig og Tyskland har i mange år været motor i EU-integrationen. Og Frankrigs præsident Emmanuel Macron har fremsat samme ideer som Jean-Claude Juncker, men går på længere i forhold til eurolandene med sit forslag om at oprette et særskilt parlament for disse.

Angela Merkel har forsigtigt erklæret sig positiv overfor Macrons udmelding, men hun presses hjemme af det højreorienterede EU-kritiske parti Alternative Für Deutschland (AFD). Til gengæld er Angela Merkel og Macron uenige om den økonomiske politik, eftersom Macron ønsker en mere ekspansiv kurs end den stramme nedskæringspolitik, som Tyskland har gennemtvunget i EU.

De østeuropæiske lande i Visegrad-gruppen, der består af Polen, Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn udgør, en anden front i EU, som ikke er begejstret for at afgive alt for meget af deres rester af selvbestemmelse. På flygtningespørgsmålet har landene direkte afvist at følge EU-kommissionens diktater.

Trods modsætningerne internt mellem EU-landene om, hvor langt EU-integrationen skal gå, viser al erfaring, at monopolkapitalen og EU-eliten nok skal nå sit mål. EU-forfatningen blev nedstemt i flere

lande, alligevel er den vedtaget i en ny form, men med stort set samme indhold som den forkastede.

Overalt i EU og også i Danmark er der skepsis og modstand mod EU's politik. Folk oplever i højere grad, at EU ikke har svaret og ikke løser de problemer, som EU selv er med til enten at skabe eller forstærke. Presset på demokratiske og sociale rettigheder øges, fattigdommen øges. Befolkningen skal arbejde mere og længere og hurtigere, overvåges mere og have endnu mindre at skulle have sagt om samfundets udvikling.

Men oplevelsen af problemer med social dumping, manglende beskyttelse af miljøet eller øget overvågning er langt fra nok i sig selv til, at folk melder sig klar til at komme ud af EU. Store dele af den modstand, der findes, er modstand mod en konkret politik, som EU fører, mens det kan virke som et alt for voldsomt skridt at forlade EU. Der er ikke tvivl om, at det er lykkedes for EU-tilhængerne at skræmme mange med trusler om alt det, der er umuligt, hvis Danmark ikke er en del af EU.

Den massive skræmmekampagne under brexit – og som uden tvivl vil være lige så massiv, hvis der kommer en afstemning om dexit – nødvendiggør en videnskæssig oprustning, der skal igangsættes nu. Det er centralt at tydeliggøre, at der ikke findes noget status quo, at valget står mellem enten meget mere EU eller en kamp for at komme ud af EU. Skræmmekampagnerne skal afsløres, og det skal tydeliggøres, hvilke muligheder Danmark vil få, når det frigøres fra EU. Det er ikke en katastrofe at komme ud af EU. Tværtimod. Det er en katastrofe at blive.

Trods trusler og skræmmekampagne vokser både EU-skepsissen og EU-modstanden. Arbejderklassen betaler en dyr pris for EU-medlemskabet i form af reducerede sociale og demokratiske rettigheder, og det

Overalt i EU og også i Danmark er der skepsis og modstand mod EU's politik.

står tydeligt for stadigt flere, at EU ikke kan og ikke vil løse problemerne med eksempelvis social dumping og undergravning af faglige og sociale rettigheder.

Med de nyeste EU-tiltag på social- og arbejdsmarkedsområdet kan det forudses, at EU-modstand og -skeptis, især den klassebaserede, vil vokse i tiden fremover.

Briterne er i færd med at realisere brexit, hvilket har markant betydning for EU-kritikken og -modstanden i formodentligt mange år frem. Mens brexit forhandles, ses der i meningsmålingerne et fald i den andel, der vil ud af EU. Det er ikke underligt i lyset af den massive skræmmekampagne og udmeldinger om, hvordan Storbritannien bør straffes for at melde sig ud. Men når der kommer en aftale, og når aftalen viser sig at være rimelig, vil den frigørelse, som briterne vil opleve, deres genvinding af demokratiske rettigheder, tjene som inspiration for andre lande og andre folk, der også mærker de brutale konsekvenser af EU-medlemskabet.

Brexit har ikke kun konsekvenser for Storbritannien, men også for EU som system. Med brexit mister EU indtægter og skal finde ud af, om de andre lande skal betale mere, eller om udgifterne skal reduceres. At Storbritannien som et stort kritisk land forlader EU, vil på nogle områder gøre det vanskeligere at være et lille kritisk land i EU. Der vil fra nogle være krav om, at der nu endnu hurtigere skal være endnu mere EU, når nu de fodsløbende briter ikke er der til at tale imod. På mange måder er det uafklaret, hvad der konkret kommer til at ske, men det bliver væsentligt at følge processen.

En af de meget centrale kampe vil være kampen mod den fri bevægelighed, mod et marked der altid står over mennesker. Problemet er ikke bevægelighed, mennesker kan godt leve, studere, arbejde og bo i andre

lande. Problemet er den fri bevægelighed, der reelt er en frihed til at udbytte og udnytte arbejdskraften på tværs af grænserne.

Når briterne opnår kontrol over egne grænser, vil det medvirke til, at der kan sættes fokus på mulighederne for at bekæmpe social dumping, hvis man kommer ud af EU. Samtidig kan der også sættes fokus på, hvor svært for ikke at sige umuligt, det er at bekæmpe social dumping indenfor EU.

Det er kun arbejderklassen og folkene, som kan stoppe udviklingen i retning af mere Union. Modstanden mod EU ligger latent i befolkningen i alle EU-lande. Den vigtigste problemstilling er, hvordan modstanden udløses og organiseres. I dag findes der ingen tværpolitisk bevægelse, der organiserer EU-modstanden, bortset fra i de nordeuropæiske lande.

I Island, Irland, Sverige, Norge og Danmark findes der tværpolitiske organisationer mod EU. Især den norske Nei til EU skiller sig markant ud som en stor, stærk, bred og velorganiseret bevægelse.

Erklærede venstrefløjspartier i de fleste EU-lande er "kritiske" tilhængere af EU, og mange er tilknyttet Europæisk Venstreparti. Kun de kommunistiske partier repræsenterer den ikke-racistiske, konsekvente EU-modstand.

I takt med EU-elitens angreb på den nationale selvbestemmelse og demokratiet er der et skrigende behov for at koordinere modstanden og diskutere og udveksle erfaringer på tværs af grænserne. Der findes i dag to organiserede fora for EU-modstand:

- TEAM, der samler EU-modstander-bevægelserne i de europæiske lande i og udenfor EU. Organisationen mangler kræfter og ressourcer og afspejler generelt den svage or-

At Storbritannien som et stort kritisk land forlader EU, vil på nogle områder gøre det vanskeligere at være et lille kritisk land i EU.

ganisering af EU-modstanden i EU.

- "Initiativet", der samler kommunistiske og arbejderpartier, men som Kommunistisk Parti fortsat ikke er medlem af. Også andre kommunistiske partier står uden for Initiativet, for eksempel Portugals Kommunistiske Parti og Storbritanniens Kommunistiske Parti.

I Danmark står EU-modstanden over for en række udfordringer, som der må findes løsninger på, hvis opgaven med at skabe mulighed for daxit skal løftes.

Folkebevægelsen mod EU skal være større, stærkere og bredere, hvis den skal kunne genvinde sit mandat til næste parlamentsvalg og blive en central og aktiv spiller i kampen for daxit. Folkebevægelsen er præget af en medlemsskare, der bliver ældre, og af svingende og svigtende aktiviteter i komiteerne. Dog har brexit givet bevægelsen et boost, således at langt flere er parate til at arbejde med at gøre bevægelsen mere aktiv og synlig, såvel centralt som lokalt.

Aktuelt skal bevægelsen afklare sig i forhold til parlamentsvalget i 2019, hvor Enhedslisten stiller op, hvilket kan koste stemmer, økonomi og aktivitet. Der er reelt en stor politisk bane at spille på for Folkebevægelsen med et parlamentsvalg kort efter, at brexit bliver en realitet, og med frustrerede Dansk Folkeparti-vælgere, der kan være til at flytte på, hvis Folkebevægelsen formår at fremstå tværpolitisk, rummelig og med en klar strategi om at kritisere EU og have målet om at komme ud.

Enhedslisten kommer formodentlig primært til at kæmpe med SF om stemmer, der ønsker kritik, men ikke udmeldelse af EU, men den kommer også til at tage stemmer fra Folkebevægelsen mod EU. Det vil være væsentligt, at Folkebevægelsen skiller sig ud som klare EU-modstandere og på konsekvent at kæmpe for retten til selvbestem-

melse. I modsætning til Enhedslisten afviser Folkebevægelsen, at EU er svaret på højrebølgen. Tværtimod. Jo mere fattigdom og jo mindre demokrati, des bedre vækstbetingelser for højrekræfterne.

Et godt unionsmodstandervalg med politisk fokus på, at man kan klare sig udenfor EU, vil styrke muligheden for at komme tættere på et daxit. Det vil ikke komme af sig selv, men den britiske udmeldelse vil uden tvivl skabe bevægelse mange steder i EU, og i flere lande vil spørgsmålet om udmeldelse komme højere på dagsorden, når der opleves pres, nedskæringer og indgreb i landenes selvbestemmelsesret.

I forhold til spørgsmålet om, hvor der genereres nye unionsmodstandere eller udvikles kritik mod EU, er det nødvendigt at se på kampene mod investeringsaftaler som CETA og TTIP.

EU's rolle i disse aftaler gør det tydeligt for nye, og ikke mindst nye unge, at EU ikke er et værn mod angreb på demokrati, forbrugerbeskyttelse, miljø og arbejdstagerrettigheder. Det er væsentligt for EU-modstanden at prioritere denne kamp og forbinde sig med dem, der får øjnene op for EU's rolle som global aktør.

Også i forsvaret for velfærden og for ordentlige arbejdsvilkår er der alliancemuligheder. Med angrebene på social- og arbejdsmarkedspolitikken er det oplagt også her at forbinde sig til disse kampe og være med til at sætte fokus på den rolle, som EU spiller.

Kampen mod imperialismen og krig

Den danske storkapital bliver stadig mere monopoliseret og sammenvævet med store udenlandske kapitalkræfter. Det har direkte påvirket dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Folkebevægelsen mod EU skal være større, stærkere og bredere, hvis den skal kunne genvinde sit mandat til næste parlamentsvalg og blive en central og aktiv spiller i kampen for daxit.

Danmark er i dag et af kernelandene i NATO og en af USA's nærmeste allierede. En voksende del af dansk industri tjener styrtende på at producere våben.

På trods af Danmarks undtagelse mod militært samarbejde i EU arbejder regeringen for, at dansk erhvervsliv aktivt integreres i krigsindustrien i EU.

NATO-partierne i både den nuværende og den tidligere regering har støttet den danske deltagelse i USA's krige, senest i Irak, Afghanistan og Syrien. Det har kostet milliarder af kroner og mange soldaters liv og førlighed og bragt Danmark på kant med international ret.

Regeringen har ligeledes givet tilsagn om at støtte militariseringen af Arktis. Gennem en lang række store indkøb af nye våben fortsættes omstillingen af den danske krigsmaskine, så den kan bidrage til nye røverkrige langt fra Danmarks grænser. Desuden vil Danmark i 2018 overtage ledelsen af NATO's "stående" flådestyrker.

I dag betaler Danmark 3.800 kroner pr. dansker til oprustning og krig. Løftet til NATO om at øge krigsbudgetterne til to procent af bruttonationalproduktet vil betyde, at dette beløb næsten fordobles. En sådan vækst skal blandt andet finansiere indkøb af nye jagerfly. I forvejen er Danmark et af de medlemslande i NATO, der målt pr indbygger bruges mest på krige og oprustning.

Regeringen har tilsluttet sig NATO's slå-først-strategi med atomvåben og afviser at tilslutte sig bestræbelserne i FN på et globalt forbud mod atomvåben.

Regeringen støtter aktivt dæmoniseringen af Rusland. Denne kampagne er et alibi for oprustningen, for de økonomiske sanktioner mod Rusland og for opbygningen af et tætmasket net af militærbaser nær

Ruslands grænser, hvor også danske styrker deltager i stigende omfang.

Proletären

“ I dag betaler Danmark 3.800 kroner pr. dansker til oprustning og krig. Løftet til NATO om at øge krigsbudgetterne til to procent af bruttonationalproduktet vil betyde, at dette beløb næsten fordobles.

KOMMUNISTISK PARTIS ARBEJDE OG UDVIKLING I KONGRESPERIODEN

Partiets organisatoriske arbejde

Partiets 4. kongres i 2014 vedtog et arbejdsprogram, der fastlagde, hvilke hovedspørgsmål vi som kollektiv skulle prioritere i den forløbne kongresperiode. Det har lagt de brede linjer for partiets arbejde og prioriteringer.

Som et relativt lille parti har det været nødvendigt at samle partiet om få fælles opgaver for at sikre enheden, kollektiviteten og den størst mulige synlighed i klassekampen. For at sikre dette har vi arbejdet med at udvikle former og metoder i vores arbejde og samle partiet om en til to årlige kampagner.

I denne kongresperiode har vi haft gode erfaringer med at skyde partikampagnerne i gang med en landskonference. For at understøtte det lokale arbejde er der ligeledes arbejdet med både organisatorisk vejledning, opfølgning og kampagnematerialer.

Ligeledes har vi gennemført en samlet partimæssig skoling kombineret med de politiske kampagner. Generelt har det givet gode resultater, der har samlet vores parti og øget det kollektive aktivitetsniveau.

I forbindelse med kampagnerne er der ikke alene udgivet flyers og plakater, men også pjecer, artikler i Arbejderen og opslag på de sociale medier for at komme ud til en bredere kreds med vores politik og analyser. Det har fremmet partiets kollektive politiske forståelse og aktive handling i klassekampen. Men det har været en stor opgave

for mange afdelinger at finde kræfter til at sikre de elementære aktiviteter i forbindelse med kampagnerne, såsom debاتمøder, uddelinger og mindre happening.

Samlet set har partiet ikke overvundet den stagnation, som det befinder os i. Derfor har landsledelsen flere gange drøftet det organisatoriske arbejde. Vi har også søgt inspiration i vores europæiske søsterpartiers erfaringer, som er blevet lagt frem i Medlemsbladet.

Grundorganisering og partigrupper

I dag består partiet af 12 afdelinger, som er geografisk baserede. De er meget forskellige, både i deres størrelse, sammensætning og muligheder. I København og Aarhus har vi desuden partigrupper med fokusområder.

Vi har prioriteret partiets retning mod arbejderklassen og ungdommen. Det er her, vi først og fremmest må organisere.

Afdelingerne har i dag en stor betydning for at sikre, at alle medlemmer deltager i gode politiske diskussioner, men afdelingerne er ikke i stand til at give tilstrækkelig og konkret støtte til den enkelte kammerats arbejde, der hvor han eller hun virker i det daglige.

Når der ikke er fælles fokus, er det svært at have fælles handling. Aktivitet og handling mellem møderne udebliver, således at selve afdelingsmødet og øvrige møder bliver ker-

Som et relativt lille parti har det været nødvendigt at samle partiet om få fælles opgaver for at sikre enheden, kollektiviteten og den størst mulige synlighed i klassekampen.

nen i aktiviteterne. Det er således en udfordring at sikre mere udadvendthed og aktiviteter, der både kan fastholde og udvikle medlemmerne og sikre optagelse af nye.

Vi har diskuteret vores organisationsstruktur over et par omgange: geografisk baserede kontra "fokus"-baserede grundorganisationer. Men det har været svært at skabe forandring på grund af vores størrelse og manglen på ledelseskrafter.

Vi har i kongresperioden eksperimenteret med ungdomsafdelinger i både Aarhus og København, men har nedlagt disse igen. Et hovedproblem har været, at vi igennem hele perioden har manglet faste og stabile unge til at påtage sig opgaven med at lede det lokale ungdomsarbejde.

Partigrupperne arbejder med fælles fokus, men de fungerer ofte for løst. Derfor har vi forsøgt at løfte niveauet i partigruppernes arbejde, således at de arbejder med partiets målsætninger inden for deres fokusområde, både ideologisk, politisk og organisatorisk. Det har været en stor udfordring, hvor resultaterne har været meget forskellige. Processen kræver kollektivt fokus og de nødvendige ledelseskrafter. Det samme er også tilfældet, når vi forsøger at prøve nye ideer af for at finde nye veje til at opbygge partiet, f.eks. i et nærmere defineret område.

I et parti af vores størrelse kan afdelings- og partigruppestrukturen understøtte hinanden.

Landsledelsen har stillet som målsætning, at afdelingsledelserne skal blive mere politiske og partigrupperne mere organiserende. Omslaget for disse målsætninger har været meget forskelligt, blandt andet på grund af svagheder i landsledelsens støtte til det lokale arbejde.

Aktivitetspligten i vedtægten betyder ikke, at alle medlemmer skal lave lige meget. Det er altid et spørgsmål, der må aftales konkret med afsæt i

den enkeltes ønsker og muligheder og partiets kollektive prioriteringer og planlægningen i afdelingen. Nogle afdelinger har haft gode erfaringer med hvert år at foretage en forventningsafstemning om det enkeltes medlem prioriteringer og opgaver og om, hvordan der kan gives mere løbende råd og støtte.

Medlemshvervning og fastholdelse af nye medlemmer

Optagelse af nye medlemmer har været en målsætning i partiets kampanjer og løbende arbejde igennem kongresperioden. Det har været en målsætning at åbne partiet og inddrage venner og sympatisører i arbejdet og de løbende kampanjer.

Partiet er på ingen måde sig selv nok, men ønsker at høre både mening og konkrete forslag fra sympatisører og venner. Men ofte mangler der organisering af den tætte personlige og løbende kontakt, hvor dette kan ske. Derfor var det et af de områder, vi prioriterede at udvikle i forbindelse med valgkampen op til kommunal- og regionsvalget i november i år.

Igennem de seneste år har partiets afdelinger – især i Aarhus og København – gennemført mange politiske, skolingsmæssige og kulturelle aktiviteter, hvor vi tilbyder politisk debat, kultur med holdninger og skolingstilbud i den kommunistiske teori. Også mindre afdelinger har taget nye skridt for at komme længere ud gennem aktioner, møder og ved øget brug af de sociale medier, ikke mindst i valgkampen.

Derfor vokser kredsen omkring vores parti i øjeblikket – på trods af at der har været et samlet fald i medlemstallet i kongresperioden.

Partiets kongresvedtagne kampanjer

På den 4. kongres blev det besluttet at gennemføre en ungdomskampag-

Vi har i kongresperioden eksperimenteret med ungdomsafdelinger i både Aarhus og København, men har nedlagt disse igen.

ne og en imperialismekampagne.

Kampagnerne er blevet skudt i gang med en landsdækkende partikonference, som både er skolende og organiserende. Der er i forbindelse med alle kampagner udarbejdet en evaluering som er lagt frem i Medlemsbladet, så erfaringer bliver partiets kollektive ejendom og kan bruges til fremtidig kampagner.

Ungdomskampagnen 2015

Ungdomskampagnens fokus var socialismen. Kampagnen blev lidt amputeret, da der også var folketingsvalg i juni og folkeafstemning om retsforbeholdet i december. Målet var blandt andet at synliggøre kampen for socialismen og opbygge partiets ungdomsarbejde.

Til brug for kampagnen blev der produceret plakater, klistermærker og folder.

Afdelingernes arbejde med kampagnen var meget svingende. Nogle fandt, at der var lidt signalforvirring om, hvorvidt kampagnen var en ungdomskampagne eller en socialismekampagne.

Som udløber af kampagnen blev der i efteråret 2015 holdt et ungdomsseminar i København med deltagelse af unge i og udenfor partiet.

Imperialismekampagnen 2016

Kampagnens formål var at styrke forståelsen for imperialismen og dens strategi i dag, herunder NATO's rolle og konsekvensen af dansk krigsdeltagelse. I forbindelse med planlægningen af kampagnen blev det besluttet, at målgruppen var "snæver". Det vil sige, at kampagnen primært rettede sig mod personer, der var tæt på partiet.

Afdelingerne arbejdede med planlægning af kampagnen hen over sommeren og igangsatte de lokale aktiviteter fra oktober til december. Kampagnen blev dog forlænget ind i

2017, for at afdelingerne kunne gøre planlagte aktiviteter færdig. Perioden fra januar og frem til april blev også brugt til at sætte særlig fokus på kampen mod frihandels- og investeringsaftalen CETA.

Som led i kampagnen blev der udgivet tre pjecer. To af pjecerne - "Imperialismen i offensiven" og "Kampen mod imperialismen" - er kommet i et oplag på over 500 og benyttet af afdelingerne som led i kampagnen. Da det blev besluttet at forlænge kampagnen til slutningen af marts, blev der udgivet en tredje pjec: "Stop TTIP og CETA".

Der har været holdt mange udadvendte møder - lige fra dagligstuemøder for eksempel i Roskilde over offentlige møder i samarbejde med andre som på Nørrebro til en hel kampagneuge i Aarhus, som bestod af flere offentlige møder i Cafe Oskar og samlede mange deltagere uden for partiet.

Antallet af udadvendte møder har været langt større end hvad partiet normalt har stået for. Og afdelingerne har udvist stor aktivitet og opfindsomhed.

Andre kampagner og indsatser

Udover de kongresvedtagne kampagner er der gennemført kampagner forbindelse med folketingsvalget i 2015, folkeafstemningen om retsforbeholdet i december 2015 og kommune- og regionalvalget i november 2017.

Folketingsvalget 18. juni 2015

Partiet besluttede at blande sig i valgkampen op til folketingsvalget den 18. juni 2015. De politiske hovedemner fremgik af pressemeddelelsen, og det var social dumping, dagpenge, praktikpladser og EU's finanspagt. Men også indkøb af nye kampfly indgik i partiets agitation. Til brug for partiets afdelinger blev der udsendt en flyer i et oplag på 7.500.

Antallet af udadvendte møder har været langt større end hvad partiet normalt har stået for. Og afdelingerne har udvist stor aktivitet og opfindsomhed.

Arbejderen var også brugt aktivt i partiets markering i valgkampen.

Folkeafstemningen om retsforbeholdet 2015

Da der blev udskrevet folkeafstemning om at ophæve retsforbeholdet til afholdelse den 3. december 2015, besluttede partiet at kaste alle partiets kræfter ind i kampen for et nej og gennemføre en egentlig partikampagne.

Målet for partiets kampagne var, at "partiets organisation gør en samlet og målrettet indsats i kampagnen for et nej den 3. december". Der var særlig lagt vægt på det enkelte medlems aktivitet og at gøre afdelingerne til en aktiv del af de lokale kampagner. Som led i kampagnen blev der udgivet en partijece bestående af forskellige indlæg i Arbejderen.

Evalueringen af kampagnen viste, at partiet gjorde en forskel i Folkebevægelsens nej-kampagne, og partiets afdelinger og medlemmer var med i arbejdet i op mod 25 af Folkebevægelsens lokalkomiteer.

Regions- og kommunalvalget 2017

Den 21. november 2017 var det muligt at stemme på Kommunisterne Liste R i fire af fem regioner. Det lykkedes ikke at få opstillet en liste i Syddanmark. Det var Kommunistisk Parti og Kommunistisk Parti i Danmark, der gik sammen om regionsrådsvalget. Centralt blev der nedsat et fælles valgsekretariat, indgået en samarbejdsaftale og vedtaget et landsdækkende valgprogram.

Intentionerne i samarbejdsaftalen var, at der mellem de to partier lokalt skulle vælges spidskandidater og udarbejdes en lokal regionspolitik inden 1. maj. Så hurtigt gik det ikke. Der var en vis træghed i arbejdet. Flere steder har man arbejdet med lokal regionspolitik. Reelt var de lokale liste først klar i begyndelsen af efteråret 2017.

Kommunal- og regionsvalget har været en givtig kampagne. Den har fået partiets afdelinger til at arbejde mere konkret med lokale politiske spørgsmål, specielt omkring social dumping og boligproblematikken, kort sagt arbejderklassens levevilkår. Nogle afdelinger har haft succes med at inddrage unge sympatisører og venner af partiet i valgkampen.

I valgkampagnen har vi også været nødt til at være mere udadvendte og opsøgende. Partiets kandidater gjorde en fremragende indsats, og som kommunistiske talsmænd formåede de flere steder at brænde igennem. Og vi fik bragt flere debatindlæg i den borgerlige presse. Vi fik sammen med KPID vist, at kommunisterne i høj grad er levende.

Gennem deltagelsen i valgkampagnen har vi fundet ud af, at der er rigtig mange mennesker, der er aktive omkring de helt nære problemer, som de står over for. De er trætte af det parlamentariske hurlumhej, men kaster sig ind i det nære, hvor de ved aktiviteter og protester kan gøre en forskel.

Vi skal gå ud og forene os med disse kræfter. Det er lokal forankring i klassekampen.

Ungdomsarbejde og generationsskifte

Partiets 3. Kongres i 2011 igangsatte et målrettet arbejde for at sikre grundlaget for et generationsskifte i partiet i løbet af en tiårig periode.

Vi besluttede at arbejde for, at partiets afdelinger tog konkrete skridt for at sikre udviklingen af et synligt, aktivt og velfungerende kommunistisk ungdomsarbejde og organisere stadigt flere unge kammerater i og omkring partiet. Perspektivet var at forberede dannelsen af et kommunistisk ungdomsforbund.

Grundlaget for denne beslutning var, at en række unge kammerater

Kommunal- og regionsvalget har været en givtig kampagne. Den har fået partiets afdelinger til at arbejde mere konkret med lokale politiske spørgsmål.

trådte ind i partiet og påtog sig stadig flere opgaver.

Men den positive udvikling vendte allerede inden den 4. kongres og partiet får stadig sværere ved at fastholde og organisere unge. Derfor besluttede partiets 4. kongres at udskyde dannelsen af et ungdomsforbund, men fastholde et ungdomsforbund som en mere langsigtet målsætning.

I kongresperioden har vi ikke haft et selvstændigt ungdomsudvalg. Det har betydet, at partiet ikke har arbejdet systematisk med udviklingen af sin ungdomspolitik og et ungdomspolitisk program, som vi besluttede at gøre det på den 4. kongres. Der har simpelthen ikke været kræfter til dette.

Vi har haft gode resultater med at samle partiets unge til skoling under valgkampen og på sommerlejrene for at skabe et aktivistisk, politisk og socialt ungdomsmiljø i og omkring partiet.

Det har været en målsætning igennem kongresperioden løbende at gennemføre individuelle og kollektive samtaler med partiets unge ledere om udfordringer, muligheder, ledelsesopgaver og udviklingsområder. Det skulle styrke de unge og bringe dem sammen om fælles opgaver og aktiviteter. Det har fungeret godt, men landsledelsen burde have arbejdet mere kontinuerligt med denne opgave.

Vi ønsker, at vort parti også er ungdommens parti. Derfor arbejder vi for, at unge kommunister bliver aktive og synlige i partiets arbejde, gerne med deres egen profil. Det kræver, at de unge mobiliseres til at tage ansvar og ejerskab i forhold til de udfordringer, som vores parti står med.

Der er også blevet arbejdet på at inddrage unge kammerater i partiets udvalg og partigrupper. Den

fælles bestræbelse har været at organisere og uddanne flere unge i og omkring partiet.

I den forløbne kongresperiode har der været gennemført en selvstændig skoling for unge ledere, både i og udenfor landsledelsen. Målsætningen har været at skabe en kollektiv ramme for de unge kammerater, hvor de har arbejdet med at tilegne sig og anvende den kommunistiske teori som afsæt for at styrke deres politiske opgaver i og udenfor partiet. Det gav gejst og energi. Alle oplevede at blive dygtigere. Men den helt store svaghed har været at koble skoling direkte til praksis.

Processen med at sikre et generationsskifte i partiet er blevet mere aktuel siden den 4. kongres. Vi har stadig større udfordringer med at bemande vigtige lederfunktioner i parti og på avis og vil få det i endnu højere grad i løbet af få år.

Det er fortsat landsledelsens opfattelse, at et kommunistisk ungdomsforbund kan være med til at afhjælpe problematikken, ligesom en ungdomsorganisation er et vigtigt skridt i opbygningen af det kommunistiske parti. Samtidig hersker ingen tvivl om, at dannelsen af et ungdomsforbund fortsat ikke er realistisk.

Det er vigtigt at understrege, at arbejdet med både ungdomsforbund og generationsskifte er en central del af de udfordringer, vi står med omkring partiets generelle udvikling og den kommunistiske samlingsproces.

Grundskoling og introskoling

Vi har søgt at opbygge skolingstilbuddene efter de lokale behov som en ret og pligt til partiets medlemmer og som et tilbud til de mennesker, vi tiltrækker igennem vores løbende arbejde.

I arbejdsprogrammet for denne kongresperiode besluttede vi generelt at arbejde med at opprioritere

I kongresperioden har vi ikke haft et selvstændigt ungdomsudvalg. Det har betydet, at partiet ikke har arbejdet systematisk med udviklingen af sin ungdomspolitik og et ungdomspolitisk program, som vi besluttede at gøre det på den 4. kongres.

skolingsinitiativer og især "udvikle ny grundskoling, der baserer sig på undervisningsvenligt materiale". En arbejdsgruppe under landsledelsen udarbejdede derfor et nyt koncept for et kursusforløb, som siden blev gennemført i København efteråret 2016 og i Aarhus foråret 2017. Begge forløb var solide succeser. Med kurset har vi fundet den rigtige form, det rigtige koncept til en fornyelse af grundskolingen.

Partiet og den politiske og ideologiske kamp

Den konstante krigstilstand, kapitalens offensiv og højrekræfternes fremmarch har skabt et forpestet og forrået politisk klima. Den ideologiske kamp mod arbejderklassens hævdundne rettigheder, mod dens solidaritet og sammenhold forstærkes, og antikommunismen har nået nye højder.

Herhjemme føler højrekræfterne sig så meget ovenpå, at de kan angribe alt og alle til venstre for det yderste højre!

Efter at briterne i juni 2016 stemte sig ud af EU, og Donald Trump i november samme år vandt det amerikanske præsidentvalg, blev der på mange måder sat en ny dagsorden for den ideologiske kamp.

I mainstreammedierne blev briternes brexit tolket som "fremmedfjendskhed" og "nationalt snæversyn". I USA var det en "upriviligeret" og "uvidende" arbejderklasse, der fik skylden for Trumps sejr. Begrebet populisme blev den etikette, der kunne sættes på en hvilken som helst ide eller bevægelse, vendt mod de siddende magthavere. Og pludselig kunne alle se den store modsætning mellem folket og eliten, sådan helt abstrakt.

Men der er et materielt grundlag for det raseri, som "det tabte Amerika" eller andre "tabte" føler overfor de rige og mægtige.

De seneste 40 års kapitalisme har revet hidtidige strukturer og virkemåder op med rode.

Hvor der før var en opfattelse af, at forholdene blev bedre for hver generation, der voksede op, er det nu blevet opfattelsen, at det går tilbage. Styrkeforholdet mellem arbejde og kapital er på meget kort tid forrykket afgørende til kapitalens fordel. Og ud af kapitalens voldsomme internationalisering og forstærkede centralisering er dukket et samfund frem, som fremstår som gammel-dags rå kapitalisme.

Stadig større dele af arbejderklassen lever et udsat liv, med fare for at miste sit arbejde og med en generelt udsat position i samfundet. De har ingen andel i globaliseringens succeshistorie og føler sig ikke politisk repræsenteret. Det skaber uro, usikkerhed og forvirring, også ideologisk. Socialdemokratiets drejning væk fra arbejderklassens krav og interesser betyder, at arbejderne i stigende grad er blevet politisk hjemløse.

Hvis man fører klassepolitik til fordel for arbejderklassen, kan racismen holdes i ave. Slipper man klassepolitikken, kan den få frit løb, og så byder en aggressiv og nationalistisk højrefløj sig til.

Den udvikling har båret ved til opfattelser om, at arbejderklassen er konservativ eller tilmed reaktionær. Nogle har helt opgivet arbejderklassen og dens kamp og kaster sig i stedet ud i identitetspolitiske enkeltspørgsmål, som frakobles klassekampen og behandles uden en klassevinkel.

Beklædning, kropskultur, kulturel identitet, kønsidentitet og seksuel orientering fremføres med stor energi, mens kernespørgsmålene for arbejderklassen negligeres. Den samme venstrefløj undrer sig derefter over, hvordan det kan være, at de mest udsatte dele af arbejderklassen stemmer til højre.

Skal kommunisterne igen blive en kraft, som arbejderklassens bredt set lytter til, er der brug for, at vi rejser kampen mod den stadig mere

Den ideologiske kamp mod arbejderklassens hævdundne rettigheder, mod dens solidaritet og sammenhold forstærkes, og antikommunismen har nået nye højder.

voldsomme udbytning, som den globaliserede kapitalisme bedriver – konkret. Og der er brug for, at vi konsekvent forsvarer arbejderklassens enhed – konkret.

Enheden i arbejderklassen er under det mest intense angreb i årtier. Ikke mindst udnyttes religionen til at splitte enheden. Religionen og det religiøse spørgsmål politiseres og bruges til at fremme bestemte politiske dagsordener. Der blæses til religionskrig og forfægtes korstogslignende ideologiske angreb på "den kristne civilisations" vegne.

Islam fremstilles som et altoverskyggende problem, men i praksis omklamres befolkningen af kristendommen, som i stigende omfang sættes lig med danske værdier, som om de findes hævet over klasser, klassekamp og samfund.

Religion bør ikke være en kilde til uenighed og splittelse i arbejderklassen og blandt de folkelige kræfter. Det handler om at stå sammen i kampen mod kapitalen på tværs af forskelligheder som køn, race, etnicitet og religiøs overbevisning.

I dagens debat kan man ofte få den opfattelse, at hvis man kæmper for dansk selvstyre, for et dexit, eller for at vi selv skal kontrollere landets grænser, ja så har vi opgivet kampen for internationalisme og er at ligne med højre-nationalister – eller det der er værre. I stedet fremstår det som om, at de sande venstreorienterede internationalister er dem, der søger ly under EU's paraply af frygt for trumpisme og putinisme og højrepartier.

Globalisering sættes op som modstykke til nationalisme / fascisme. Der bliver sat lighedstegn mellem internationalisme og kapitalistisk globalisering, som blandt andet kan illustreres ved EU's grundlov om arbejdskraftens, kapitalens, varernes og tjenesteydelseernes frie bevægelighed. Anti-globalisering, forstået

som kampen for national selvbestemmelse, bliver jævnført med nationalisme / fascisme.

For os kommunister er national selvbestemmelse og internationalisme to sider af samme medalje. De udelukker ikke, men forudsætter derimod hinanden.

Partiets 4. kongres stillede det som en central opgave at sikre partiets synlighed i klassekampen og konkret fremlægge en skarp og konkret kritik af den kriseplagede kapitalisme og fremstille partiets socialistiske perspektiv.

Det har vi arbejdet med konkret i kampagnematerialerne til de landsdækkende kampagner, vi har gennemført i kongresperioden, på partiets hjemmeside, på de sociale medier mv. Det har også sat sit præg på skolingsarbejdet, sommerlejrenes programmer, og den seneste kampagne i anledning af Oktoberrevolutionen har bidraget til dette.

Partiets blogge i Arbejderen og den store indsats i indstikkene Teori & Praksis har ligeledes bidraget konkret for at realisere disse målsætninger.

Partiet har i kongresperioden uddybet sine analyser af og holdninger til det religiøse spørgsmål. I forbindelse med flygtningekrisen i 2015 opdaterede og udbyggede partiet sin politik i forhold til flygtningekrisens årsager og imperialismens ansvar.

Kampen for Arbejderen

Den 1. september 2017 kunne Arbejderen fejre 35 år som dagblad og dermed også, at det var fem år siden, at vi gennemførte den store relancering i 2012, hvor vi fik nyt design og udvidede papiravisen til 16-sider med en daglig anden sektion.

Når vi ser tilbage på de sidste fem år, må vi konstatere, at det ikke er lykkedes os at fastholde de ambitio-

Skal kommunisterne igen blive en kraft, som arbejderklassens bredt set lytter til, er der brug for, at vi rejser kampen mod den stadig mere voldsomme udbytning, som den globaliserede kapitalisme bedriver.

ner, vi havde for en ny og større avis. Det skyldes både interne og eksterne faktorer.

Grundlæggende har vi dog i hele denne kongresperiode arbejdet videre med de spor, der blev lagt i avisreformen i 2012. Det teknologiske løft, vi gennemførte, holder stadig og har været med til at fremtidssikre avisen. Både avisen og hjemmesiden er tidssvarende og flotte produkter, som vi har alle muligheder for at videreudvikle.

Men specielt i det sidste år har manglen på redaktionelle kræfter banket hårdt på i takt med, at nogle af dem, som har arbejdet på avisen i årevis, er gået på pension, mens andre og yngre kræfter er stoppet for at prøve noget nyt.

Samtidig har avisens dårlige økonomi og faldende abonnementstal også været en ubønhørlig faktor, som vi har været tvunget til at forholde os til. Samlet set har det skabt en række vanskeligheder for os og er årsagen til, at vi i dag kun laver otte daglige sider samt en større avis i weekenden, hvis det er muligt.

Som bekendt er mediestøtten blevet beskåret, og det har kostet Arbejderen dyrt. Vi har i denne kongresperiode modtaget 800.000 kroner mindre, end vi modtog i sidste kongresperiode. Som følge heraf besluttede vi at ændre udgivelseshyppigheden for papiravisen til fire gange om ugen. I februar 2014 blev der etableret en betalingsmur på hjemmesiden, samtidig med at vi forsøgte at arbejde med en generel opprioritering af Arbejderen på nettet.

På grund af vores færre kræfter har det dog været svært for os at udvikle hjemmesiden. I dag består den hovedsagelig af artikler, som også har været i avisen. Det er dog i perioder lykkedes at arbejde med selvstændigt web-stof, ligesom vi hele tiden forsøger at udnytte hjemmesidens mulighed for aktualitet.

Hvor vi i forhold til papiravisen har oplevet et faldende abonnementstal, har vi i forhold til hjemmesiden oplevet et stigende læsertal. Et faldende abonnementstal hænger altså ikke sammen med, at der ikke er interesse for Arbejderens artikler, men mere sammen med befolkningens ændrede medievaner. Den teknologiske udvikling betyder, at færre abonnerer på aviser, og flere læser på nettet, hvor meget er gratis.

Da vi midt i september i år opgjorde besøgstallet på hjemmesiden, kunne vi således konstatere, at vi det sidste år havde haft en fremgang på 75 procent i forhold til unikke besøgende. I gennemsnit har vi haft 71.873 unikke brugere om måneden. Året før var gennemsnittet på 40.240. Det må siges at være en meget flot fremgang.

Andre forhold, som har haft betydning for det faldende abonnements-tal, er også kvaliteten målt med pris. Arbejderen er i dag en lille men dyr avis, som en del af avisens potentielle læsere ikke har råd til at abonnere på. Samtidig er der en generel afmatning i arbejderklassens kamp. Nødvendigheden af kommunisternes dagblad træder ikke så synligt frem som under skærpede kampe.

At vi som et lille parti har kunnet fastholde Arbejderen på trods af alle vanskelighederne har været og er en kæmpe bedrift – og en stor kraftanstrengelse, som vi har grund til at være stolte af. Ikke kun er der blevet ydet en kæmpe indsats i produktionen af avisen, men også i hele partiet, hvor der er blevet stillet store krav om at bakke op, samle penge ind og være med til at skaffe abonnenter.

Fremover står vi dog med en række udfordringer, som vi skal have fokus på i den kommende kongresperiode, hvis vi skal kunne blive ved med at udgive Arbejderen. Vores bemandingsmæssige problemer betyder, at vi har sværere og sværere ved at udgive den avis, vi gerne vil, og som

At vi som et lille parti har kunnet fastholde Arbejderen på trods af alle vanskelighederne har været og er en kæmpe bedrift.

der er brug på. Det er livsvigtigt for avisens eksistens, at disse problemer løses under en eller anden form.

På trods af vores vanskeligheder er der dog ingen tvivl om, at det fortsat er ekstremt vigtigt, at kommunisterne beholder sin egen presse. Tiden skrider på klare holdninger, hvor Arbejderen har en vigtig rolle at spille.

I dag er både verden og mediebildet under stor forandring. Frihedsrettigheder er under stort pres, og der tages flere og flere initiativer, som angiveligt skal modvirke falske nyheder. I virkeligheden er det udtryk for, at den herskende klasse med de sociale mediers vækst har fået sværere og sværere ved at fastholde kontrollen over mediestrømmen og over, hvad vi skal tænke, tro og mene.

I den situation er der brug for, at kommunisterne har et talerør, som kan give svar på de mange spørgsmål, som rejser sig i dagens komplicerede virkelighed.

Arbejderen skal både skal være en partiavis og en avis, som henvender sig til hele den brede kæmpende bevægelse. Avisen skal være en kollektiv agitator, propagandist og organisator, som både skal være med til at bringe revolutionær bevidsthed til arbejderklassen, men også bevidstheden om det kommunistiske partis nødvendighed.

For kommunisterne er Arbejderen et vigtigt samlingspunkt, som styrker partiets enhed og politiske fokus og som dagligt leverer krudt og kugler til medlemmernes politiske arbejde.

På trods af avisens lidenhed har Arbejderen fortsat en abonnementskare og læserkreds, som er mange gange større end partiets medlemstal. Arbejderen er også med til at skabe respekt om partiet. Vi er ikke kun en smågruppe, men et parti,

som løfter en stor opgave og udgiver en avis, som rigtig mange mennesker er glade for.

Opbakningen til avisen ses blandt andet af, at der i kongresperioden er indsamlet hele 3.730.000 kroner eller mere end 1,2 millioner kroner om året. Det har været helt afgørende for Arbejderens overlevelse, at der har været en sådan opbakning og offervilje, ikke kun i vores eget parti, men bredt blandt avisens abonnenter.

At fastholde Arbejderen som kommunisternes avis er en af de store udfordringer for den kommende kongresperiode.

Samarbejdet mellem kommunisterne

Partiets 4. kongres lagde et klart spor for at fremme samarbejdet mellem kommunisterne. Vores mål er at samle de danske kommunister i et fælles parti. Men det er ikke muligt på den korte bane. Derfor har vi arbejdet for at samle de kræfter, som ønsker en samling.

Partiets 4. kongres understregede, at processen må udvikles mellem tre selvstændige partier: Kommunistisk Parti, KPID og DKP, der respekterer hinanden og samarbejder på et ligeberettiget grundlag.

Det er en vigtig proces, som har bredt sig ud over hele landet, både i form af konkret samarbejde, men også igennem debatmøder mellem partiformændene i Aalborg, Aarhus og København og på Rød Sommerlejr. Som et meget vigtigt element i udviklingen har der også været og er diskussioner og fællesmøder mellem partiernes lokale afdelinger.

Det har været et vigtigt afsæt for vores parti, at alle initiativer, der tages, skal rodfastes i partiernes lokale afdelinger. Vi har arbejdet for at skabe fælles initiativer, der kan udnytte de muligheder, der er for at gøre kom-

At fastholde Arbejderen som kommunisternes avis er en af de store udfordringer for den kommende kongresperiode.

munisternes politik og analyser konkrete og synlige.

Blandt de mange initiativer kan nævnes Kommunistisk Partis, KPID's og DKP's aktive støtte til Folkebevægelsen mod EU's kampagne op til folkeafstemningen den 3. december 2015 og i det hele taget et godt og velfungerende samarbejde mellem partierne. Det har bidraget til den positive udvikling, at partiernes EU-udvalg i løbet af kongresperioden har udviklet et godt og tillidsfuldt samarbejde.

Der har ligeledes været et samarbejde mellem vores partier i forhold til at markere 80-året for Kominterns 7. verdenskongres, som resulterede i, at de tre partier i fællesskab udgav en pjece, der trak de politiske spor fra dengang til udfordringerne i classeskampen i dag.

Vores tre partier har ligeledes sammen gennemført en kampagne mod NATO og dansk oprustning som en del af et fælles initiativ i den internationale kommunistiske bevægelse, og vort parti har sammen med DKP indbudt en repræsentant fra Ukraines Kommunistiske Parti til et vellykket besøg i Danmark.

Kampen mod storkapitalens internationale handelsaftaler har været en naturlig del af kommunisternes samarbejde i kongresperioden. Både Kommunistisk Parti og KPID arbejdede aktivt med i de landsdækkende kampagner og udgav fælles materialer under kampagnen.

Igennem hele kongresperioden har partierne i fællesskab gennemført De Røde Blades fest på Nørrebro i København som en samlet markering af nødvendigheden af kommunisternes presse.

En todelt proces

I kongresperioden har vort parti arbejdet for at bringe processen fremad ved at tage afsæt i grundlæg-

gende enighed og arbejde for at konsolidere og udbygge denne gennem det konkrete samarbejde.

DKP har besluttet at tillade, at dets medlemmer kan være medlem af Enhedslisten og ser dette som en bevidst strategi, som partiet ikke ønsker at ændre. Det er Kommunistisk Partis opfattelse, at dobbeltmedlemsskab er uforenligt med den demokratiske centralisme.

I kongresperioden har DKP valgt at styrke sit strategiske samarbejde med Enhedslisten på trods af Enhedslistens højredrejning, dets vaklen i forhold til imperialismen, dets tilslutning til Europæisk Venstreparti og beslutning om en selvstændig opstilling til det kommende EU-parlamentsvalg.

DKP har ønsket en proces, hvor denne og andre uenigheder sættes i centrum i en diskussionsproces. Det er blevet forsøgt flere gange uden held. Derfor har vort parti afvist en sådan proces.

På den ene side arbejder vi fortsat for at styrke aktionsenheden mellem kommunisterne og andre relevante kræfter. Men samtidig har det i kongresperioden stået klart, at det var nødvendigt, men også muligt at styrke samarbejdet mellem Kommunistisk Parti og KPID. Med dette afsæt er der udviklet en todelt proces.

Den 4. kongres besluttede, at vi skulle arbejde for at udbygge det lokalpolitiske samarbejde mellem de tre partier med henblik på en fælles opstilling til både kommunal- og regionsvalg i 2017. DKP fravalgte samarbejdet mellem kommunister til fordel for at støtte Enhedslistens opstilling i både regioner og kommuner.

Men KPID og Kommunistisk Parti besluttede at opstille sammen. Både udviklingen af valggrundlaget og det øvrige samarbejde bekræfter den grundlæggende enhed, der fortsat

I kongresperioden har DKP valgt at styrke sit strategiske samarbejde med Enhedslisten på trods af Enhedslistens højredrejning, dets vaklen i forhold til imperialismen, dets tilslutning til Europæisk Venstreparti og beslutning om en selvstændig opstilling til det kommende EU-parlamentsvalg.

udbygges mellem vores partier.

Kommunistisk Parti har flere gange udtrykt ønske om, at kommunisterne i Danmark optræder fælles i forhold til den internationale kommunistiske bevægelse. Det har været en naturlig udvikling i samarbejdet, at KPID i kongresperioden støttede partiets ansøgning om optagelse i den europæiske kommunistiske organisation Initiativet. I første omgang betød det, at vore to partier holdt et fælles oplæg på et møde for de kommunistiske partier i Europa om betydningen af Oktoberrevolutionen.

Hvad skal der til for at danne et fælles parti?

Der skal tre grundlæggende ting på plads for at samle kommunisterne: For det første skal vi være enige om de grundlæggende principper, der skal sammenfattes i et principprogram. Det er landsledelsens opfattelse, at denne enighed er til stede og har været det, lige så længe vort parti har eksisteret.

For det andet skal der være enighed om hovedlinjerne i den taktiske linje. Samarbejdet i fagbevægelsen, i kampen mod EU, oprustning og krig og ikke mindst arbejdet i kommuner og regioner bekræfter, at enigheden også her er bredt funderet.

Den tredje og sidste faktor er, at viljen til enighed er rodfæstet i partiernes afdelinger over hele landet. Der er ingen tvivl om, at denne vilje er blevet styrket markant i kongresperioden, i takt med at samarbejdet har udviklet sig.

Det er vel blevet understreget mest markant af en udtalelse fra de fælles kommunistiske fraktion i 3F BJMF, som efter en debat med de to partiers formænd enstemmigt vedtog en henvendelse til de to landsledelser om at styrke processen frem mod samling.

Endnu er det for tidlige at konkludere noget om, hvordan processen mellem KPID og Kommunistisk Parti ender. KPID vil gøre sin stilling op på partiets kongres til april. Men fra Kommunistisk Partis 5. kongres skal der lyde et klart budskab: Partiet er klar til en samling. Vort parti står samlet bag denne opfattelse. Vi fortsætter samarbejdet. Når KPID har truffet sin beslutning, er vi klar til at drøfte det videre forløb.

Partiets internationale arbejde

Partiet har i kongresperioden fastholdt kontakten med den internationale bevægelse, specielt med fokus på de kommunistiske partier og organisationer i Europa, der står over for de samme udfordringer i kampen mod storkapitalens EU og dets angreb på arbejderklassen og folkene.

Der er brug for fælles drøftelser, udveksling af erfaringer fra deltagelsen i klassekampen og politiske kampagner. Derfor har vi også søgt om optagelse i "Initiativet af arbejder- og kommunistiske partier til studie og analyse af europæiske spørgsmål og koordinering af aktiviteter" - i daglig tale Initiativet. Det består af kommunistiske partier, der er modstandere af EU.

Vi har i begyndelsen af kongresperioden igen ansøgt, da KPID har anbefalet vores optagelse. Optagelsesprocedurerne i Initiativet er dog så langsommelige og besværlige, at vi endnu ikke er budt velkommen her. Derfor styrker vi båndene til de europæiske partier uden om dette forum.

På trods af at vort parti holdes uden for den internationale bevægelses møder, ønsker vi stadig at være en aktiv part her. Det er vores opfattelse, at den internationale bevægelse bør være et samarbejde mellem ligeberettigede og selvstændige partier, der bygger på marxismen-leninismen. Og vi er imod enhver form for

Fra Kommunistisk Partis 5. kongres skal der lyde et klart budskab: Partiet er klar til en samling. Vort parti står samlet bag denne opfattelse. Vi fortsætter samarbejdet. Når KPID har truffet sin beslutning, er vi klar til at drøfte det videre forløb.

indblanding i andre partiers indre anliggender.

For at støtte op om det socialistiske Cuba har partiet været aktiv i Dansk Cubansk Forening. Partiet har i kongresperioden arrangeret en kombineret ferie- og studietur til Cuba. Derudover har vi støttet forskellige aktiviteter til støtte for det venezuelanske folk og Venezuelas Kommunistiske Parti.

I kongresperioden har vi valgt ikke at forny vores kollektive medlemskab af Venskabsforeningen Danmark - Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Kommunistisk Parti, Nordkorea og Koreas Arbejderparti

På partiets 4. kongres blev det besluttet at gennemføre en partidiskussion om situationen i Nordkorea og udviklingen af Koreas Arbejderpartis linje og politik. Efter et grundigt analysearbejde blev et større diskussionsoplæg lagt ud til partidiskussion i 2015.

På baggrund af denne diskussion konkluderede landsledelsen, at Kommunistisk Parti støtter det koreanske folks kamp imod imperialismen og det koreanske folks ret til en fredelig genforening. Partiet støtter ethvert skridt, der fremmer fred og afspænding og ønsker, at den koreanske halvø bliver en fredens halvø uden fremmede militærbaser og atomvåben.

Samtidig konkluderede landsledelsen, at der ikke længere er socialisme i Nordkorea. I Nordkorea er de afgørende produktionsmidler ganske vist kollektiv ejendom. Men Nordkorea ledes ikke af en folkemagt med arbejderklassen som den bærende og ledende klasse. I stedet har militæret igennem en langvarig udvikling overtaget denne rolle, og folkemagten er blevet gradvist nedbrudt.

Kommunistisk Parti opfatter ikke Koreas Arbejderparti som et kommunistisk parti. Vort parti har ikke haft og ønsker heller ikke at udvikle et politisk samarbejde med Koreas Arbejderparti.

Tobias Stidsen

“ KPiD og Kommunistisk Parti besluttede at opstille sammen. Både udviklingen af valggrundlaget og det øvrige samarbejde bekræfter den grundlæggende enhed, der fortsat udbygges mellem vores partier.

BILAG:

Partiets udgivelser i kongresperioden

- Tre årgange af Dagbladet Arbejderen
- Tre årgange af medlemsbladet

Pjecer

- Dokumenter fra Kommunistisk Partis 4. kongres
- Forandring kræver handling – Kommunistisk Partis ungdomspolitik
- Reform eller revolution
- National selvbestemmelse og klassekamp
- Kampen for arbejderklassens enhed - Imperialismen i offensiven
- Kamp mod imperialismen
- Stop TTIP og CETA
- Privatiseringsindustrien i Europa
- Velfærd i skred
- Forsvar retsforbeholdet – kryds nej 3. december

Internationale møder og hilsener

2015

- Støttehilsen til Venezuelas Kommunistiske Parti, oktober
- Hilsen Tysklands Kommunistiske Partis kongres, november
- Hilsen Workers World Partys kongres, november

2016

- Hilsen til Vietnams Kommunistiske Partis kongres, januar
- Besøg af Peoples Liberation Front Sri Lanka, januar
- Hilsen til Cubas Kommunistiske Partis kongres, februar
- Deltagelse på PCPE's (Det spanske folks kommunistiske parti) kongres, juni
- Hilsen til Cubas Kommunistiske Parti til Fidel Castros 90 års fødselsdag, august
- Hilsen til Kommunistisk Parti Schweiz' kongres, november

2017

- Deltagelse og hilsen på Kommunistisk Parti Sveriges kongres, januar
- Hilsen til Grækenlands Kommunistiske Partis kongres, marts
- Hilsen til Venezuelas Kommunistiske Partis kongres, juni
- Kondolence til Argentinas Kommunistiske Parti i anledning af formanden Patricio Echegarays død, august
- Deltagelse i Paris i PRCF's markering af Oktoberrevolutionen, november
- Hilsen til Irlands Arbejderpartis kongres, november

Landsledelsens politiske udtalelser i kongresperioden

- Kommunistisk Parti anbefaler at stemme på Enhedslisten, 28. maj 2015
- Forsvar retsforbeholdet – Stem nej 3. december, 4. september 2015
- Respekt for Venezuela – nej til højrefløjens og USA's beskidte krigsplaner, 6. november 2015
- Regeringens 2025-plan: Omfordeling til større ulighed. 1. september 2016
- Giv CETA modstand, 13. marts 2017
- Stem nej til OK 2017, 28. marts 2017

© Aage Christensen

